

MINISTERUL FINANTELOR AL REPUBLICII MOLDOVA

SERVICIUL VAMAL

MD-2001, mun. Chișinău, str. Nicolae Starostenco, 30,
tel./fax: (+373 22) 273061, e-mail: vama@customs.gov.md

Nr. 577-C din 31.07.2024

Cu privire la Deciziile comitetului de evaluare al OMC și
Instrumentele Comitetului tehnic de evaluare în vamă
al OMV privind evaluarea în vamă

Prin prezenta specificăm, că în conformitate cu art.18 al Acordului privind aplicarea articolului VII al Acordului General Pentru Tarife Vamale și Comerț 1994 (în continuare Acord) este instituit un Comitet de evaluare în vamă (gestionat în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului) și Comitetul tehnic de evaluare în vamă (gestionat de către Organizația Mondială a Vămirilor).

Astfel, în vederea asigurării unei aplicări uniforme a prevederilor Acordului, Comitetul de evaluare în vamă emite Decizii, ce sunt obligatorii pentru țările membre OMC. Totodată, Comitetul tehnic de evaluare în vamă examinează aspecte tehnice specifice și pune la dispoziția autorităților vamale comentarii, avize consultative și note explicative privind soluțiile corespunzătoare ce pot fi aplicate în administrarea zilnică a sistemelor de evaluare.

În această ordine de idei, aparatul central al Serviciului Vamal remite pentru uz de serviciu Deciziile Comitetului de evaluare în vamă al OMC (Anexa nr.1), precum și Instrumentele Comitetului tehnic de evaluare în vamă al OMV (Anexa nr.2), ce urmează a fi consultate și aplicate în procesul verificării și determinării valorii în vamă a mărfurilor importate.

Prezenta circulară se aduce la cunoștința funcționarilor vamali și se publică pe site-ul oficial al Serviciului Vamal și pe site-ul www.trade.gov.md.

**Șef adjunct Departament
venituri și control vamal**

Viorel DOAGĂ

Deciziile adoptate de Comitetul de evaluare în vamă al Organizației Mondiale a comerțului (OMC)

Decizie 1.1.

Traducerea în franceză a termenului „drepturi de autor” din Nota interpretativă la art. 8.1 lit. (c) din Acord¹

În timpul primei sale reuniuni, care a avut loc la 13 ianuarie 1981, Comitetul de evaluare în vamă a convenit ca traducerea în limba franceză a termenului „drept de autor” din Nota interpretativă la art. 8.1 lit. (c) din Acord, care se citește „droit de reproduction” să fie înlocuită cu termenul „droit d’auteur”.

* Această decizie a fost adoptată de Comitetul de evaluare în vamă al OMC la prima sa reuniune din 12 mai 1995.

Decizie 2.1.

Explicarea cuvântului „executat” folosit la art. 8.1 lit. (b) (iv) din Acord

În timpul celei de-a șasea reuniuni desfășurate la 3 martie 1983, Comitetul de evaluare în vamă a convenit că, în contextul art. 8.1 lit. (b) (iv) din Acord, cuvântul englezesc „executat” trebuie înțeles ca însemnând „realizat”. Versiunea franceză și cea spaniolă ale Acordului nu au fost afectate.

* Această decizie a fost adoptată de Comitetul de evaluare al OMC la prima sa reuniune din 12 mai 1995.

Decizie 3.1.²

Tratarea dobânzilor în valoarea în vamă a mărfurilor importate.

În cadrul celei de-a noua reuniune, care a avut loc la 26 aprilie 1984, Comitetul de evaluare în vamă a adoptat următoarea decizie:

Părțile la Acord convin după cum urmează:

Taxele pentru dobânzi în temeiul unui acord de finanțare încheiat de cumpărător și legate de achiziționarea de mărfuri importate nu vor fi considerate ca făcând parte din valoarea în vamă, cu condiția ca:

(a) taxele sunt distincte de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri;

(b) acordul de finanțare a fost încheiat în scris;

(c) dacă este necesar, cumpărătorul poate demonstra că:

- astfel de mărfuri sunt vândute efectiv la prețul declarat ca preț efectiv plătit sau de plătit și

- rata dobânzii pretinsă nu depășește nivelul pentru astfel de tranzacții în vigoare în țara respectivă și la momentul acordării finanțării.

¹ Acordul privind aplicarea articolului VII din Acordul General de Tarife Vamale și Comerț, (GATT) 1994

² Decizia 3.1. *Tratarea dobânzilor în valoarea în vamă a mărfurilor importate* este prevăzută de art.75 alin.3) din Cod vamal RM nr.95/2021

Prezenta decizie se aplică indiferent dacă finanțarea este asigurată de vânzător, de o bancă sau de o altă persoană fizică sau juridică. Se aplică, de asemenea, dacă este cazul, în cazul în care mărfurile sunt evaluate conform unei alte metode decât valoarea tranzacției.

Fiecare parte notifică Comitetului data de la care va aplica decizia.

* Această decizie a fost adoptată de Comitetul de evaluare al OMC la prima sa reuniune din 12 mai 1995.

Decizie 4.1.³

Evaluarea suportului (mediului) purtător de software pentru echipamente de prelucrare a datelor.

În cadrul celei de-a zecea reuniuni, care a avut loc la 24 septembrie 1984, Comitetul de evaluare în vamă a adoptat următoarea decizie:

1. Se reafirmă că valoarea tranzacției este baza principală de evaluare în temeiul Acordului și că aplicarea acesteia în ceea ce privește datele sau instrucțiunile (software) înregistrate pe un transportator media pentru echipamentele de prelucrare a datelor este pe deplin în concordanță cu Acordul.

2. Având în vedere situația unică în ceea ce privește datele sau instrucțiunile (software) înregistrate pe suporturi pentru echipamentele de prelucrare a datelor și că unele părți au căutat o abordare diferită, ar fi, de asemenea, în concordanță cu Acordul pentru acele părți care doresc să facă acest lucru să adopte următoarea practică:

La determinarea valorii în vamă a suportului importat care poartă date sau instrucțiuni, se va lua în considerare numai costul sau valoarea suportului în sine. Valoarea în vamă nu include, prin urmare, costul sau valoarea datelor sau instrucțiunilor, cu condiția ca acestea să fie distincte de costul sau valoarea suportului de transport.

În sensul deciziei, expresia „mediu purtător” nu trebuie să includă circuite integrate, semiconductori și dispozitive sau articole similare care încorporează astfel de circuite sau dispozitive; expresia „date sau instrucțiuni” nu trebuie să includă înregistrările audio, cinematografice sau video.

3. Părțile care adoptă practica menționată la alin. (2) din prezenta decizie notifică Comitetului data aplicării acesteia.

4. Părțile care adoptă practica menționată la alin. (2) din prezenta decizie vor face acest lucru pe baza națiunii celei mai favorizate, fără a aduce atingere utilizării în continuare de către oricare dintre părți a practicii privind valoarea tranzacției.

Declarație făcută de președinte la ședința Comitetului de evaluare în vamă din 24 septembrie 1984 înainte de adoptarea deciziei privind evaluarea mediului purtător de software pentru echipamentele de prelucrare a datelor

„În cazul suportului (mediului) purtător de date sau instrucțiuni pentru echipamente de prelucrare a datelor (software), este esențial suportul în sine, de exemplu banda sau discul magnetic, este supus taxei în temeiul Tarifului Vamal. Cu toate acestea, importatorul este, de fapt, interesat să folosească instrucțiunile sau datele; suportul este incidental. Într-adevăr, dacă facilitățile tehnice sunt disponibile

³ Decizia 4.1. *Evaluarea suportului (mediului) purtător de software pentru echipamente de prelucrare a datelor este prevăzută de Anexa nr.12 la Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal nr.95/2021, aprobat prin HG 92/2023 -„Prevederi adiționale la evaluare a mijloacelor de suport ale softurilor”*

Părților la tranzacție, software-ul poate fi transmis prin fir sau prin satelit, caz în care nu se pune problema taxelor vamale. În plus, suportul este de obicei un mijloc temporar de stocare a instrucțiunilor sau a datelor; pentru a le utiliza, cumpărătorul trebuie să transfere sau să reproducă datele sau instrucțiunile în memorie sau în baza de date a propriului său sistem.

În conformitate cu practicile internaționale de evaluare în vamă, care au fost înlocuite de Acord, valoarea software-ului nu a fost, de regulă, inclusă la evaluarea mediului transportator. După adoptarea Acordului, acele țări care au urmat practica internațională anterioară fie și-au schimbat regulile de evaluare a suporturilor care poartă software-uri, fie și-au menținut practica anterioară.

Decizia propusă de Comitetul de evaluare în vamă privind evaluarea suporturilor care poartă software pentru echipamentele de prelucrare a datelor indică faptul că valoarea tranzacției este baza principală de evaluare în temeiul Acordului și că aplicarea acesteia în ceea ce privește software-ul înregistrat pe suporturi pentru echipamentele de prelucrare a datelor este pe deplin în concordanță cu Acordul. De asemenea, ar prevedea că, având în vedere „situația unică” în ceea ce privește software-ul descris mai sus și faptul că unele părți au căutat o abordare diferită, ar fi, de asemenea, în concordanță cu Acordul, ca acele părți care doresc să facă acest lucru să țină seama doar de costul sau valoarea mediului de transport în sine la determinarea valorii în vamă a suporturilor importate care poartă date sau instrucțiuni.

În luarea acestei decizii privind evaluarea suporturilor purtătoare de software-uri pentru echipamentele de prelucrare a datelor, se înțelege că, în cazul în care apar dificultăți în implementarea și aplicarea deciziei, ar fi util ca acele dificultăți să fie luate în considerare de către părțile la Acord."

Decizie 5.1.

Termenii de la art. 8.1 lit. (b) (iv) din Acord: Dezvoltare.

1. La cea de-a 12-a reuniune, desfășurată la 9-10 mai 1985, Comitetul de evaluare în vamă a soluționat chestiunea referitoare la coerența lingvistică în textele engleză, franceză și spaniolă a termenului „dezvoltare” din art. 8.1 lit. (b) (iv) din Acord prin înserarea următoarei declarații în procesul-verbal al ședinței, înțelegându-se că aceasta nu ar aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din Acord și că membrii comitetului ar putea reveni asupra problemei în cazul în care va fi necesar.

2. Părțile la Acord au considerat că termenul „development” (dezvoltare) în engleză, „travaux d'études” în franceză și „creación y perfeccionamiento” în spaniolă din art. 8.1 (b) din Acord sunt înțeleși ca excluzând „researche” (cercetare) în engleză, „recherche” în franceză și „investigación” în spaniolă, după cum se menționează la punctul 6 din VAL/W/24/Rev. 1. Cu toate acestea, un semnatar, Argentina, a considerat că, așa cum este folosit la art. 8.1 lit. (b) din Acord, expresia spaniolă „creación y perfeccionamiento” nu poate fi interpretată ca permițând excluderea oricărei părți a valorii din „creación o perfeccionamiento”.

* Această decizie a fost adoptată de Comitetul de evaluare al OMC la prima sa reuniune din 12 mai 1995.

Decizie 6.1.⁴

Cazuri în care administrațiile vamale au suspiciuni cu privire la adevărul sau acuratețea valorii declarate.

⁴ Decizia 6.1. *Cazuri în care administrațiile vamale au suspiciuni cu privire la adevărul sau acuratețea valorii declarate este prevăzută de art. 73 din Cod vamal RM nr.95/2021*

Comitetul de evaluare în vamă,

Reafirmând că valoarea tranzacției este baza principală de evaluare în temeiul Acordului;

Recunoscând că administrația vamală poate fi nevoită să abordeze cazurile în care are suspiciuni vizavi de adevărul sau exactitatea informațiilor sau a documentelor produse de operatori economici în sprijinul unei valori declarate;

Subliniind că, în acest sens, administrația vamală nu ar trebui să prejudicieze interesele comerciale legitime ale agenților economici;

Ținând cont de art. 17 din Acord, par. 6 din anexa III la Acord și de deciziile relevante ale Comitetului tehnic de evaluare în vamă;

Hotărăște după cum urmează:

(1) Atunci când a fost prezentată o declarație și în cazul în care administrația vamală are motive să se îndoiască de adevărul sau exactitatea informațiilor sau a documentelor prezentate în sprijinul acestei declarații, administrația vamală poate solicita importatorului să furnizeze explicații suplimentare, inclusiv documente sau alte dovezi, că valoarea declarată reprezintă suma totală efectiv plătită sau de plătit pentru mărfurile importate, ajustată în conformitate cu prevederile art. 8 din Acord. În cazul în care, după recepționarea informațiilor suplimentare sau în absența unui răspuns, îndoielile rezonabile cu privire la adevărul sau exactitatea valorii declarate persistă, ținând cont de dispozițiile art. 11 din Acord, se poate considera că valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi determinată în conformitate cu prevederile art.1 din Acord. Înainte de a lua o decizie finală, administrația vamală comunică importatorului, în scris, dacă este solicitat, motivele sale de îndoială cu privire la adevărul sau exactitatea informațiilor sau a documentelor prezentate, iar importatorului i se oferă o oportunitate rezonabilă de a răspunde. Atunci când se ia o decizie definitivă, administrația vamală comunică importatorului în scris decizia sa și motivele acesteia.

2. În aplicarea Acordului, este pe deplin adecvat ca un membru să asiste un alt membru în condiții convenite de comun acord.

* Această decizie a fost adoptată de Comitetul de evaluare al OMC la prima sa reuniune din 12 mai 1995.

Decizie 7.1.

Valori minime și importuri de către agenți unici, distribuitori unici și concesionari unici.

I.

În cazul în care o țară în curs de dezvoltare face o rezervă de a păstra valorile minime stabilite oficial în condițiile paragrafului 2 din [anexa III](#) și prezintă un motiv întemeiat, comitetul va acorda o analiză înțelegătoare cererii de rezervare.

În cazul în care se acceptă o rezervă, termenii și condițiile menționate la punctul 2 din [anexa III](#) țin seama pe deplin de nevoile de dezvoltare, financiare și comerciale ale țării în curs de dezvoltare în cauză.

II.

1. Un număr de țări în curs de dezvoltare au îngrijorarea că pot exista probleme în evaluarea importurilor efectuate de către agenți unici, distribuitori unici și concesionari unici. Conform par. 1 al art. 20 din Acord, țările în curs de dezvoltare Membre au o perioadă de întârziere de până la cinci ani

înainte de aplicarea Acordului. În acest context, țările în curs de dezvoltare Membre care se folosesc de această dispoziție ar putea utiliza perioada pentru a efectua studii adecvate și pentru a întreprinde orice alte acțiuni necesare pentru a facilita aplicarea.

2. Având în vedere acest lucru, Comitetul recomandă Consiliului de Cooperare Vamală să asiste țările în curs de dezvoltare Membre, în conformitate cu prevederile Anexei II din Acord, să formuleze și să efectueze studii în domeniile identificate ca fiind de preocupare potențială, inclusiv cele referitoare la importurile efectuate de către agenți unici, distribuitori unici și concesionari unici.

* Această decizie a fost adoptată de Comitetul de evaluare al OMC la prima sa reuniune din 12 mai 1995.

Anexa nr.2

Instrumente ale Comitetului tehnic de evaluare în vamă al Organizației Mondiale a Vărilor (OMV) privind semnificația anumitor expresii utilizate în cadrul normativ privind evaluarea în vamă

Comentariul 12.1.

Interpretarea termenului „restricții” din art. 1.1 (a) (iii) din Acordul privind aplicarea articolului VII din Acordul General privind Tarifele și Comerțul, GATT 1994⁵ / art. 72 alin. (3) pct. 1) lit. c) din Codul vamal al Republicii Moldova nr.95/2021⁶

1. În conformitate cu prevederile art. 1 din Acord / art. 72 din Cod, valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea tranzacției, cu condiția, printre altele, că nu există restricții privind dispunerea de mărfuri sau utilizarea acestora de către cumpărător decât cele care:

(i) sunt impuse sau prescrise prin lege sau de către autoritățile publice din țara de import;

(ii) limitează zonele geografice în care mărfurile pot fi revândute; sau

(iii) nu afectează în mod substanțial valoarea mărfurilor.

2. Datorită naturii lor, identificarea primelor două excepții menționate mai sus nu ar crea în mod normal probleme. În cazul celei de-a treia excepții, totuși, poate fi necesar să se ia în considerare o serie de factori pentru a determina dacă restricția a afectat sau nu în mod substanțial valoarea. Acești factori includ natura restricției, natura mărfurilor importate, natura industriei și practicile sale comerciale și dacă efectul asupra valorii este semnificativ din punct de vedere comercial. Deoarece acești factori pot varia de la caz la caz, nu ar fi adecvat să se aplice un criteriu fix în acest sens. De exemplu, un efect minor asupra valorii într-un caz care implică un tip de mărfuri poate fi tratat ca fiind substanțial, în timp ce o modificare mult mai mare a valorii mărfurilor de alt tip poate să nu fie tratată ca substanțială.

3. Un exemplu de restricții cu privire la dispunerea sau utilizarea mărfurilor care nu afectează în mod substanțial valoarea mărfurilor este menționat în Notele interpretative la art. 1 din Acord/ Anexa nr.12 la Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal nr.95/2021, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.92/2023⁷ Capitolul II. Note la art. 72, și anume: atunci când vânzătorul cere cumpărătorului care a procurat de la acesta automobile să nu le revândă sau să nu le expună până la o

⁵ Acordul privind aplicarea articolului VII din Acordul General privind Tarifele și Comerțul, GATT 1994- în continuare Acord

⁶ Codul vamal al Republicii Moldova nr.95/2021- în continuare Cod

⁷ Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal nr.95/2021, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.92/2023, în continuare – Regulament

anumită dată care marchează începutul anului de livrare a modelului respectiv. Un alt astfel de exemplu ar fi în cazul în care o companie producătoare de produse cosmetice impune, prin prevederi contractuale, o cerință tuturor importatorilor ca produsul său să fie vândut consumatorilor exclusiv prin reprezentanți individuali de vânzări care efectuează vânzări „din casă în casă”, deoarece întregul său sistem de distribuție și abordarea publicitară se bazează pe acest tip de efort de vânzare.

4. Pe de altă parte, o restricție care ar putea avea un efect substanțial asupra valorii mărfurilor importate este una care nu este obișnuită în comerțul în cauză. Un exemplu de astfel de restricție ar fi cazul în care o mașină este vândută la un preț nominal, cu condiția ca cumpărătorul să o folosească numai în scopuri caritabile.

Comentariul 19.1.

Interpretarea expresiei „*dreptul de a reproduce mărfurile importate*” în sensul Notei interpretative la art. 8.1 (c) din Acord/ art.75 alin. 4) din Cod.

1. Acest comentariu urmărește să ofere îndrumări cu privire la tipurile de activități care urmează să fie acoperite de expresia „*dreptul de a reproduce*”. Nota interpretativă la par. 1 (c) al art. 8 din Acord/ anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 74 alin. (1) pct.3) prevede că termenii „redevențe” și „taxe de licență” care apar în art. 8.1 (c) din Acord/ art.74 alin. (1) pct. 3) din Cod includ, printre altele, „plăți pentru brevete, mărci comerciale și drepturi de autor”. Nota interpretativă la art. 8.1 (c) din Acord / art.75 alin. 4) din Cod continuă cu fraza „*taxele pentru dreptul de a reproduce mărfurile importate în țara de import nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate la determinarea valorii în vamă*”.

2. După cum apare în notele interpretative la art. 8.1(c) din Acord/ art.75 alin. 4) din Cod, termenul „drept de a reproduce” pare să se refere nu doar la reproducerea fizică a mărfurilor importate (de exemplu, o mostră de articol este importată și o matriță este produsă de importator, utilizată pentru a produce copii exacte ale articolelor originale importate), dar și dreptul de a reproduce o invenție, creație, gând sau idee, încorporată în mărfurile importate. Exemplele celor din urmă ar include importul unei diagrame schematice care să conțină circuite nou dezvoltate care să fie gravate pe plăci de circuite (invenție), importul unei sculpturi de către un muzeu pentru a fi reprodusă în versiuni miniaturale pentru revânzare (creare) și importul unei folii transparente care întruchipează un desen al unui personaj de desene animate pentru a fi reprodus pe felicitări (gând sau idee).

3. S-ar referi, de asemenea, la originale și copii ale lucrărilor științifice (cum ar fi importul unei noi tulpini de bacterii care va fi reprodusă într-o formă necesară pentru producerea unui vaccin), originale ale operelor literare (cum ar fi importul unui manuscris în scopul reproducerii într-o carte), modele (importul unui model la scară redusă al unui nou tip de automobile care urmează să fie reprodus în alte modele identice), prototipuri (un prototip al unei jucării noi care va fi reprodus în copii exacte a noii jucării) și specii de animale sau plante (o insectă modificată genetic care va fi reprodusă pentru a combate răspândirea speciei originale).

4. În ceea ce privește dreptul de reproducere, o analiză a următoarelor elemente poate oferi o direcție:

(a) dacă o idee sau o lucrare originală este încorporată în mărfurile importate;

(b) dacă reproducerea ideii sau operei face obiectul unui drept rezervat;

(c) dacă dreptul de reproducere a fost atribuit cumpărătorului prin contractul de vânzare sau printr-un acord separat;

(d) dacă titularul dreptului rezervat a solicitat o remunerație pentru cesionarea dreptului de reproducere.

5. Achiziția de mărfuri care fac obiectul unui drept rezervat nu conferă, în sine, dreptul de a reproduce aceste mărfuri. În multe cazuri, acest drept este obținut printr-un acord special.

6. În concluzie, fiecare situație care implică dreptul de reproducere ar trebui tratată de la caz la caz.

Comentariul 22.1.

Semnificația expresiei „vândut pentru export către țara de import” într-o serie de vânzări.

1. Introducere

1. O serie de vânzări constă din două sau mai multe contracte succesive de vânzare a mărfurilor. O problemă de bază într-o serie de vânzări este care vânzare ar trebui utilizată pentru a determina valoarea tranzacției în conformitate cu art. 1 și art. 8 din Acord/ art. 72 și art. 74 din Cod. Avizul consultativ 14.1 - semnificația expresiei „vândut pentru export către țara de import” - nu clarifică sensul acestei fraze aplicată unor situații cu privire la vânzările în serie. Scopul acestui document este de a clarifica această problemă.

2. După cum e prevăzut în Comentariul General Introductiv al Acordului, baza principală pentru valoarea în vamă este valoarea tranzacției. Valoarea tranzacției este definită la art. 1 din Acord/ art.72 din Cod ca „prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile vândute pentru export către țara de import, ajustat în conformitate cu prevederile art. 8 din Acord/ art.74 din Cod”. Prețul efectiv plătit sau de plătit este definit în Nota la articolul 1 din Acord/ art. 72 alin. (2) din Cod ca „plata totală efectuată sau care urmează să fie efectuată de către cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate”.

3. Într-o serie de vânzări, este necesar să se stabilească care dintre vânzări ar trebui să fie luată în considerare pentru a identifica prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile vândute pentru export către țara de import. Orice serie de vânzări va include o ultimă vânzare, care are loc în lanțul comercial înainte de introducerea mărfurilor în țara de import (ultima vânzare) și o primă vânzare (sau anterioară) în lanțul comercial.* În exemplul de mai jos, există două contracte succesive de vânzare a mărfurilor importate, unul între importatorul A și distribuitorul B (ultima vânzare) și altul între distribuitorul B și producătorul C (prima vânzare).

* Într-o serie de vânzări, este obișnuit să se facă referire la diferitele vânzări ca ultima vânzare și prima vânzare (sau anterioară), indiferent dacă acești termeni sunt sau nu în concordanță cu ordinea cronologică a contractelor de vânzare.

2. Exemplu care ilustrează o situație de vânzări în serie

4. A este un magazin cu amănuntul situat în țara de import I, B este un distribuitor de pixuri situat în țara Z, iar C este un producător de pixuri situat în țara X. Nu există nicio legătură între A, B sau C în sensul art.15 par. 4 din Acord/ art. 72 alin. (4) din Cod.

5. În data de 10 iulie 2004, retailerul A încheie un contract cu distribuitorul B pentru cumpărarea/vânzarea anumitor pixuri. Conform contractului de vânzare A-B:

- A este de acord să cumpere 1.000 de pixuri de la B pentru 10.000 u.c.⁸;
- B îi va oferi lui A 400 de pixuri de stil xx și 600 de pixuri de stil yy;
- Fiecare pix va afișa numele și adresa lui A;
- B poate obține pixurile de la orice producător de pixuri din țara X;
- Pixurile vor fi expediate direct de la producător la A;
- Titlul va trece de la B la A atunci când pixurile vor fi imbarcate pe navă în țara X;
- Plata se face în termen de 30 de zile de la livrare;
- A este de acord să plătească lui B 20% din prețul de revânzare pentru fiecare pix, pe care A l-a vândut înainte de 1 octombrie 2004.

6. În data de 12 iulie 2004, B încheie un contract cu producătorul C pentru cumpărarea/vânzarea anumitor pixuri. Conform contractului de vânzare B-C:

- B este de acord să cumpere 1.000 de pixuri de la C pentru 8.000 u.c.;
- C îi va oferi lui B 400 de pixuri stil xx și 600 de pixuri stil yy;
- Fiecare pix va afișa numele și adresa lui A;
- C va livra pixurile direct către A;
- Titlul trece de la C la B când pixurile părăsesc fabrica lui C;
- Plata se face în termen de 30 de zile de la livrare.

7. În data de 10 august 2004, C expediază pixurile către A. Pe 20 august, pixurile ajung în țara I și A depune o declarație vamală. La 1 septembrie, A plătește lui B 10.000 u.c. Pe 5 septembrie, B plătește lui C 8.000 u.c. Înainte de 1 octombrie, A vinde 400 de pixuri la 15 u.c. fiecare. Pe 5 octombrie, A plătește lui B 1.200 u.c. (20% din prețul de revânzare al lui A pentru pixurile vândute înainte de 1 octombrie).

8. În acest exemplu, ultima vânzare este cea dintre A și B și prima vânzare este cea dintre B și C.

3. Întrebări

9. Presupunând că valoarea tranzacției este baza potrivită pentru determinarea valorii în vamă a pixurilor importate și că A este capabil să prezinte toată documentația referitoare atât la vânzările A-B, cât și la B-C (contracte, comenzi de cumpărare, facturi, documente de plată):

(1) Prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate atunci când sunt vândute pentru export în țara I este de 10.000 u.c. (prețul pe care A îl plătește lui B la ultima vânzare) sau 8.000 u.c. (prețul pe care B îl plătește lui C la prima vânzare)?

(2) Ar trebui plata celor 1.200 u.c. de la A la B să fie adăugată la prețul efectiv plătit sau de plătit ca „încasări dintr-o revânzare ulterioară a mărfurilor importate care revin direct sau indirect vânzătorului” în conformitate cu art. 8 par. 1 lit. (d) din Acord/ art. 74 alin (1) pct. 4) din Cod?

4. Analiza

Orientări derivate din prevederile Acordului/ Codului

10. Acordul/ Codul nu definește și nu abordează în mod direct semnificația expresiei „vândut pentru export către țara de import”. Cu toate acestea, este ușor de identificat vânzarea pentru export către țara de import, care este utilizată pentru a determina valoarea tranzacției în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, atunci când tranzacția de import implică o singură vânzare. În această situație, există un singur cumpărător, de obicei situat în țara de import și un singur vânzător, de obicei situat în altă țară.

⁸ u.c.-unități convenționale

11. Art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod nu se referă la tranzacțiile de import care implică o serie de vânzări și, prin urmare, nu prevede criterii în acest sens. Prin urmare, trebuie identificate îndrumări din scopul și din textul general al Acordului/ Codului, inclusiv o examinare a prevederilor acestuia. În plus, anumite considerații practice sunt relevante.

12. După cum se prezintă mai jos, în Comentariul General Introductiv, în art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod și în alte prevederi ale Acordului/ Codului, există diverse indicații conform cărora s-a avut în vedere că art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod să se bazeze în mod normal pe vânzările către cumpărători din țara de import.

13. În art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod există un limbaj explicit, care reflectă domeniul de aplicare prevăzut de art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod. În conformitate cu art. 1 par.1 lit. (a)(i) din Acord/ art. 72 alin (3) pct.1 lit. a) din Cod, valoarea în vamă a mărfurilor importate va fi valoarea tranzacției, cu condiția să nu existe restricții cu privire la dispunerea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice din țara de import. Textul subliniat este un bun indiciu că ipoteza de bază a art. 1 par.1 lit. (a)(i) din Acord/ art. 72 alin (3) pct.1 lit. a) din Cod a fost că cumpărătorul mărfurilor vândute pentru export în țara de import ar fi în mod normal situat în țara de import.*

* Această ipoteză nu s-ar aplica dacă nu ar exista un cumpărător în țara de import.

14. Domeniul de aplicare prevăzut de art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod se reflectă și în prevederile referitoare la ajustările prețului efectiv plătit sau de plătit. Comentariul General Introductiv arată clar că determinarea corectă a valorii tranzacției depinde de aplicarea art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod coroborat cu art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod. Alineatul 1 din Comentariul General Introductiv prevede că „baza principală pentru valoarea în vamă conform Acordului este „valoarea tranzacției”, așa cum este definită la art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod”. De asemenea, se precizează că „Art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod se citește împreună cu art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod, care prevede, printre altele, ajustări ale prețului efectiv plătit sau de plătit în cazurile în care anumite elemente specifice care se consideră că fac parte din valoarea în scopuri vamale sunt suportate de cumpărător, dar nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate.

15. Art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod prevede, de asemenea, includerea în valoarea tranzacției a anumitor contraprestații care pot trece de la cumpărător către vânzător sub formă de mărfuri sau servicii specificate mai degrabă decât sub formă de bani”.* Dacă sumele specificate nu sunt deja incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit, art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod prevede adăugarea acestora. Cu alte cuvinte, metoda valorii tranzacției trebuie să ia în considerare substanța întregii tranzacții comerciale de import premergătoare importului de mărfuri, inclusiv inputurile economice și tranzacțiile conexe care decurg din aceasta.

* Aceste mărfuri sau servicii sunt adesea denumite asistență.

16. Prin urmare, așa cum prevede Comentariul General Introductiv, este esențial să se aplice valoarea tranzacției în situația unor vânzări în serie într-o manieră care să ia în considerare substanța întregii tranzacții comerciale de import și să permită aplicarea corectă a art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod.

17. În multe cazuri, nu ar fi posibilă efectuarea ajustărilor prevăzute la art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod dacă valoarea tranzacției ar fi determinată pe baza primei vânzări. De exemplu, în conformitate cu art. 8 par. 1 lit. (a) și lit. (c) din Acord/ art.74 alin. (1), pct. 1) și pct. 3) din Cod, comisioanele de vânzare sau redevențele și taxele de licență trebuie incluse în valoarea în vamă numai în cazul în care

sunt suportate sau plătite de cumpărător. În mod similar, în conformitate cu art. 8 par.1 lit. (b) din Acord/ art.74 alin. (1), pct. 2) din Cod, cumpărătorul trebuie să furnizeze asistența. Într-o serie de vânzări, un cumpărător care se află în țara de import ar fi rareori cumpărătorul la prima vânzare.

18. În plus, într-o serie de vânzări, cumpărătorul în prima vânzare nu este neapărat partea care plătește redevențele sau furnizează asistența. Prin urmare, aplicarea primei vânzări poate împiedica adăugarea anumitor comisioane de vânzare, redevențe și asistențe care altfel ar fi incluse în valoarea tranzacției. În mod similar, în conformitate cu art. 8 par.1 lit. (d) din Acord/ art. 74, alin. (1) pct. 4) din Cod, numai profiturile care apar direct sau indirect vânzătorului pot fi adăugate la prețul efectiv plătit sau de plătit. Profitul plătit de cumpărător în țara de import nu va reveni neapărat vânzătorului la prima vânzare.

19. Exemplul este ilustrativ. Dacă valoarea tranzacției este determinată pe baza primei vânzări între B și C, C este considerat vânzătorul mărfurilor importate, iar profiturile din revânzarea ulterioară de la A către B nu ar fi profituri care revin direct vânzătorului. În absența dovezilor că încasările au revenit indirect vânzătorului, astfel de profituri nu pot fi adăugate în conformitate cu art. 8 par.1 lit. (d) din Acord/ art. 74, alin. (1) pct. 4) din Cod. Cu toate acestea, dacă valoarea tranzacției este determinată pe baza ultimei vânzări între A și B, B este considerat vânzătorul, iar profiturile plătite către B s-ar încadra complet în prevederile art. 8 par.1 lit. (d) din Acord/ art. 74, alin. (1) pct. 4) din Cod. Conform ultimii interpretări, valoarea tranzacției ia în considerare substanța întregii tranzacții comerciale. În schimb, aplicarea primei vânzări are ca rezultat o valoare a tranzacției care nu reflectă pe deplin substanța întregii tranzacții.

20. În concluzie, o valoare de tranzacție bazată pe prima vânzare poate să nu reflecte pe deplin substanța intrărilor care rezultă din sau care fac parte din întregul lanț comercial, așa cum se prevede în Comentariul General Introductiv și art. 1 și art. 8 din Acord/ art. 72 și art. 74 din Cod. În schimb, o valoare a tranzacției bazată pe ultima vânzare va reflecta mai pe deplin substanța întregii tranzacții, așa cum s-a preconizat.

21. Anumite prevederi ale Acordului/ Codului folosesc termenii „cumpărător” și „importator” în mod interschimbabil. De exemplu, în timp ce art. 8 par. 1 lit. (a) (i) din Acord/ art.74 alin (1) pct. 1) lit. a) din Cod stipulează că comisioanele de cumpărare suportate de cumpărător nu trebuie adăugate la prețul efectiv plătit sau de plătit, nota la acel articol/ anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 74 alin. (1) pct. 1) lit.a) definește termenul „comisioane de cumpărare” ca „comisioane plătite de un importator agentului importatorului pentru serviciul de reprezentare a importatorului în străinătate la cumpărarea mărfurilor evaluate.” De asemenea, în timp ce art. 8 par. 1 lit. (b) din Acord/ art.74 alin. (1), pct. 2) din Cod prevede că valoarea anumitor elemente furnizate de cumpărător trebuie adăugată la prețul efectiv plătit sau de plătit, par. 2 din Nota la par. 1 lit. (b) (ii) al art. 8 din Acord/ anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 74 alin. (1) pct. 2) lit.b) explică valoarea elementului în raport cu importatorul. În plus, par. 4/5 din respectiva notă oferă un caz ilustrativ unde un importator este cumpărătorul care furnizează producătorului o matriță pentru a fi utilizată la producerea mărfurilor importate.

22. Nota la art. 6 din Acord/ anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 73 prevede că „de regulă, valoarea în vamă este determinată în temeiul prezentului Acord/Cod pe baza informațiilor disponibile în țara de import”. Acest concept este reflectat și în art. 7 din Acord/ art. 84 din Cod: „Dacă valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi determinată în conformitate cu prevederile art. 1 până la 6, inclusiv, din Acord/ art. 72, art. 80 până la 84, inclusiv, din Cod, valoarea în vamă va fi determinată folosind mijloace rezonabile, în conformitate cu principiile și prevederile generale ale prezentului Acord/Cod și pe baza datelor disponibile în țara de import.”. În ceea ce privește determinarea valorii tranzacției în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, este ultima vânzare, mai degrabă decât prima vânzare, cea care va îndeplini în mod normal această regulă generală. După

cum s-a menționat, ultima vânzare implică în mod normal un cumpărător situat în țara de import și informațiile despre această vânzare vor fi de obicei mai ușor disponibile în țara de import decât informațiile despre prima vânzare.

23. După cum este prevăzut în par. 2 din Nota la art. 7 din Acord/ par.1 din anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 84, metodele de evaluare care trebuie utilizate în temeiul art. 7 din Acord/ art. 84 din Cod ar trebui să fie cele prevăzute la art. 1 până la art.6 din Acord/ art. 72, art. 80 până la 84 din Cod, dar cu o flexibilitate rezonabilă. Cu toate acestea, art. 7 din Acord/ art. 84 din Cod indică faptul că această flexibilitate nu se extinde pentru a permite utilizarea anumitor prețuri, inclusiv „prețul mărfurilor pe piața internă a țării de export” (a se vedea art. 7 par. 2 din Acord/ art. 84 alin. (2) din Cod). Aceasta oferă o indicație clară a domeniului de aplicare prevăzut la art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, și anume că o vânzare care este interzisă în temeiul unei aplicări flexibile a art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod nu poate fi considerată valabilă în conformitate cu aplicarea normală a art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod. Într-o situație de vânzări în serie, prima vânzare implică adesea o vânzare între un producător și un distribuitor local din aceeași țară. În mod evident, aceste vânzări nu pot fi utilizate pentru a determina valoarea în vamă în conformitate cu art. 7 din Acord/ art. 84 din Cod. Rezultă că astfel de vânzări nu ar trebui utilizate pentru a determina valoarea în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

24. În Acord/Cod există, de asemenea, alte indicații conform cărora nu s-a avut în vedere că determinarea valorii tranzacției ar devia, în funcție de faptul dacă tranzacția de import a implicat o singură vânzare sau o serie de vânzări. De exemplu, în Comentariul General Introductiv, membrii recunosc necesitatea unui sistem uniform de evaluare. Într-o serie de vânzări, determinarea valorii tranzacției pe baza ultimei vânzări abordează această nevoie de uniformitate. Într-o situație de vânzare unică, prețul efectiv plătit sau de plătit va fi în mod normal reprezentat de prețul plătit de cumpărător în țara de import. Dacă, într-o situație de vânzări în serie, valoarea tranzacției se bazează pe ultima vânzare, rezultatul va fi în general același; și anume, o valoare de tranzacție bazată pe prețul plătit de cumpărător în țara de import. Pe de altă parte, dacă valoarea tranzacției se bazează pe prima vânzare, atunci prețul efectiv plătit sau de plătit va fi în general reprezentat de prețul plătit de un cumpărător din afara țării de import și rezultatul este o valoare de tranzacție diferită.

25. De asemenea, trebuie remarcat faptul că Acordul/ Codul permite membrilor să aplice tratamente diferite în anumite cazuri. În acest sens, art. 8 par. 2 din Acord/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod precizează că, în elaborarea legislației sale, fiecare Membru va prevedea includerea sau excluderea din valoarea în vamă a anumitor costuri de transport. Art. 9 din Acord/ art. 49 din Cod precizează că rata de conversie valutară care trebuie utilizată va fi cea în vigoare la momentul exportului sau la momentul importului, astfel cum este prevăzut de fiecare Membru. Din moment ce art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod nu oferă o astfel de opțiune, concluzia logică este că autorii au avut în vedere că valoarea tranzacției rezultată ar fi aceeași indiferent dacă importul implică o singură vânzare sau o serie de vânzări (adică, valoarea tranzacției ar fi determinată în mod normal pe baza prețului plătit de către cumpărător din țara de import). În caz contrar, ar fi specificat fie modul în care valoarea tranzacției ar trebui să fie determinată într-o situație de vânzări în serie, fie ar fi oferit o alegere explicită membrilor.

Considerație practică

26. În practică, autoritatea vamală poate întâmpina dificultăți în verificarea informațiilor, inclusiv a înregistrărilor contabile, referitoare la prima vânzare atunci când aceste informații sunt deținute de intermediarul sau vânzătorul străin. Aceasta ar putea include, de exemplu, informații și înregistrări contabile referitoare la plata totală efectuată de intermediarul străin către vânzător și ajustările în conformitate cu art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod. Astfel de dificultăți sunt atenuate atunci când se aplică ultima vânzare.

5. Concluzie

27. Comitetul tehnic este de părere că ipoteza care stă la baza art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod este că, în mod normal, cumpărătorul ar fi situat în țara de import și că prețul efectiv plătit sau de plătit se va baza pe prețul plătit de acest cumpărător. Comitetul Tehnic concluzionează că într-o situație de vânzări în serie, prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate atunci când sunt vândute pentru export către țara de import este prețul plătit în cadrul ultimei vânzări care a avut loc înainte de introducerea mărfurilor în țara de import, în locul primei vânzări (sau mai devreme). Acest lucru este în concordanță cu scopul și cu textul general al Acordului/ Codului.

28. În exemplu, în conformitate cu concluzia, vânzarea dintre A și B reprezintă o astfel de vânzare. Prin urmare, prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate atunci când sunt vândute pentru export în țara I este de 10.000 u.c. (prețul pe care A îl plătește lui B la ultima vânzare).

29. În consecință, plata de 1.200 u.c. de la A la B reprezintă profitul dintr-o revânzare ulterioară a mărfurilor importate care revin vânzătorului în mod direct sau indirect în temeiul art. 8 par. 1 lit. (d) din Acord/ art. 74 alin (1) pct. 4) din Cod care trebuie adăugată la prețul efectiv plătit sau de plătit la determinarea valorii tranzacției.

Comentariul 23.1.

Examinarea expresiei „*circumstanțele vânzării*” în conformitate cu art. 1.2 lit. (a) din Acord/ pct. 68 din Regulament în legătură cu utilizarea studiilor privind prețurile de transfer

1. Prezentul comentariu urmărește să ofere îndrumări cu privire la utilizarea unui studiu privind prețurile de transfer, elaborat în conformitate cu Instrucțiunile privind prețurile de transfer ale OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică) și furnizat de importatori ca bază pentru examinarea „*circumstanțelor vânzării*” în conformitate cu art. 1.2 (a) din Acord/ pct. 68 din Regulament.

2. În conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, o valoare de tranzacție este acceptabilă ca valoare în vamă atunci când cumpărătorul și vânzătorul nu sunt legați sau, dacă sunt legați, cu condiția ca relația să nu influențeze prețul.

3. În cazul în care cumpărătorul și vânzătorul sunt legați, art. 1.2 din Acord/ pct. 68 din Regulament prevede diferite mijloace de stabilire a acceptabilității valorii tranzacției:

a. circumstanțele vânzării vor fi examinate pentru a determina dacă relația a influențat prețul (art. 1.2 lit. (a) din Acord/ pct. 68 din Regulament);

b. importatorul are posibilitatea de a demonstra că prețul se apropie mult de una dintre cele trei valori de testare [art. 1.2 lit. (b) din Acord/ pct. 68 din Regulament].

4. Nota interpretativă la art. 1.2 din Acord/ anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 72 alin. (3) pct. 4) prevede că:

„Nu se intenționează să existe o examinare a circumstanțelor în toate cazurile în care cumpărătorul și vânzătorul sunt legați. O astfel de examinare va fi necesară numai în cazul în care există îndoieli cu privire la acceptabilitatea prețului. În cazul în care administrația vamală nu are îndoieli cu privire la acceptabilitatea prețului, acesta ar trebui să fie acceptat fără a solicita informații suplimentare de la importator.”

5. În lumina acestui fapt, în cazul în care autoritatea vamală are îndoieli cu privire la acceptabilitatea prețului, aceasta va examina circumstanțele vânzării, pe baza informațiilor furnizate de importator.

6. Nota interpretativă la art. 1.2 din Acord/ anexa nr.12 la Regulament, cap. II. Note la art. 72 alin. (3) pct. 4) prevede că, în cazul în care autoritatea vamală nu poate accepta valoarea tranzacției fără să solicite informații suplimentare, aceasta ar trebui să ofere importatorului posibilitatea de a furniza informațiile detaliate suplimentare necesare. Nota prezintă, de asemenea, exemple ilustrative despre cum se poate determina dacă relația dintre cumpărător și vânzător nu influențează prețul.

7. Întrebarea care apare, este dacă un studiu privind prețurile de transfer, întocmit în scopuri fiscale și furnizat de importator, poate fi utilizat de către autoritatea vamală ca bază pentru examinarea circumstanțelor vânzării.

8. Pe de o parte, un studiu privind prețurile de transfer prezentat de un importator poate fi o bună sursă de informații, dacă conține informații relevante despre circumstanțele vânzării. Pe de altă parte, un studiu privind prețurile de transfer ar putea să nu fie relevant sau adecvat în examinarea circumstanțelor vânzării din cauza diferențelor substanțiale și semnificative care există între metodele din Acord/ Cod pentru a determina valoarea mărfurilor importate și cele din Instrucțiunile privind prețurile de transfer ale OCDE.

9. În consecință, utilizarea unui studiu privind prețurile de transfer ca posibilă bază pentru examinarea circumstanțelor vânzării ar trebui luată în considerare de la caz la caz. În concluzie, orice informații și documente relevante furnizate de un importator pot fi utilizate pentru examinarea circumstanțelor vânzării. Un studiu al prețurilor de transfer ar putea fi o sursă de astfel de informații.

Comentariul 26.1

Semnificația expresiei „substanțial în aceeași cantitate” potrivit art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod

1. Scopul acestui comentariu este de a asigura o interpretare uniformă a conceptului și a sensului expresiei „substanțial în aceeași cantitate”, astfel încât autoritățile vamale să poată aplica mai eficient metodele de evaluare prevăzute de art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod.

2. Acordul nu face referire la o anumită cantitate care ar trebui luată în considerare atunci când se decide dacă prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate reprezintă o bază validă pentru determinarea valorii în vamă în conformitate cu art. 1 din Acord/ art.72 din Cod.

3. Cu toate acestea, pentru a determina valoarea în vamă utilizând valoarea de tranzacție a mărfurilor identice sau similare, astfel cum este prevăzut de art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod, „cantitatea” mărfurilor este într-adevăr luată în considerare.

4. În interpretarea expresiei „substanțial în aceeași cantitate” din art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod, este necesar să se introducă o anumită flexibilitate în ceea ce privește cantitățile. Având în vedere că, mărfurile nu sunt întotdeauna importate în aceeași cantitate, ar fi dificil să se aplice metodele prevăzute la art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod, dacă interpretarea acestei expresii ar fi foarte restrictivă.

5. Comentariul general introductiv (preambul) al Acordului prevede că „...valoarea în vamă ar trebui să se bazeze pe criterii simple și echitabile, conforme cu practicile comerciale...”. Potrivit surselor lexicografice acceptate, „substanțial” este definit, printre altele, ca „în mare măsură” sau „esențial”. Prin urmare, acest standard permite în mod inerent un anumit grad de flexibilitate față de cantitățile implicate, care ar admite să nu fie exact aceleași.

6. În mod similar, Nota explicativă 1.1 determină principii pentru stabilirea gradului adecvat de flexibilitate care trebuie acordat întrebărilor legate de „elementul de timp”. În acest instrument (Nota

explicativă 1.1), Comitetul tehnic de evaluare în vamă a analizat elementul de timp, în legătură cu art. 1, 2 și 3 din Acord/ art. 72 și art. 81 din Cod. Pornind de la principiile că valoarea în vamă ar trebui să se bazeze pe criterii simple și echitabile, conforme cu practicile comerciale, expresia „*în sau aproximativ în același timp*” ar trebui să se înțeleagă ca acoperă o perioadă de timp cât mai apropiată de data exportului, în care practicile comerciale și condițiile de piață, care afectează prețul, rămân aceleași. Cuvântul „sau” ar trebui considerat ca fiind destinat, pur și simplu să facă expresia „*în același timp*”, oarecum mai puțin rigidă. În ultimă instanță, problema trebuie decisă de la caz la caz, în contextul general al aplicării art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod.

7. Pornind de la aceste principii, cuvântul „*substanțial*” are scopul de a face termenul „*aceeași cantitate*” oarecum mai puțin rigid și de a introduce un grad de flexibilitate proporțional cu definițiile sale menționate mai sus. Pe de altă parte, este o realitate comercială că, cantitatea achiziționată va afecta adesea prețul. Prin urmare, „*substanțial*” ar trebui înțeles drept cuprinzând o cantitate care se aliniază în cea mai mare măsură posibil cu cantitățile identificate în valorile tranzacțiilor acceptate anterior, care implică aceleași practici comerciale relevante. În cele din urmă, totuși, ceea ce constituie „*substanțial aceeași cantitate*” ar trebui determinat de la caz la caz, luând în considerare totalitatea circumstanțelor tranzacției.

8. După cum e prevăzut în paragraful 2 din Comentariul general introductiv la Acord, consultările dintre autoritatea vamală și importator în scopul stabilirii unei baze de evaluare în conformitate cu prevederile art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod vor permite, de asemenea, schimbul de informații în legătură cu aplicarea practică și concretă a acestei expresii „*substanțial în aceeași cantitate*”.

Aviz consultativ 1.1. Conceptul "vânzare" în cadrul Acordului

Comitetul tehnic de evaluare în vamă a formulat următorul aviz:

a) Acordul nu conține nici o definiție a conceptului "vânzare". Art. 1 par. 1 din Acord/ art. 72 alin.(1) din Cod stipulează doar că este o operațiune comercială specifică care îndeplinește anumite cerințe și condiții.

b) Totuși, în conformitate cu scopul de bază al Acordului, potrivit căruia valoarea de tranzacție a mărfurilor importate trebuie să fie utilizată pe cât posibil în scopul evaluării în vamă, uniformitatea în interpretare și aplicare poate fi atinsă prin interpretarea în sensul cel mai larg al termenului "vânzare", în funcție numai de prevederile art. 1 și 8 din Acord/ art. 72 și 74 din Cod citite împreună.

c) Este utilă, de asemenea, stabilirea unei liste de situații care nu vor fi considerate vânzări, ce îndeplinesc cerințele și condițiile art. 1 și 8 din Acord/ art. 72 și 74 din Cod luate împreună. În aceste cazuri valoarea în vamă trebuie determinată pe baza metodelor de evaluare în ordinea de prioritate prevăzută de Acord.

Lista stabilită în conformitate cu acest aviz este anexată. Această listă nu este exhaustivă și va fi completată pe baza experienței acumulate.

Lista situațiilor în care mărfurile importate nu sunt considerate obiect al vânzării

I. Livrări cu titlu gratuit

În cazul în care tranzacțiile nu implică plata unui preț, acestea nu pot fi considerate vânzări în conformitate cu Acordul.

Exemple: cadouri, mostre, obiecte promoționale.

II. Mărfuri introduse în țară în regim de consignație

În conformitate cu acest sistem de comercializare, mărfurile sunt livrate prompt în țara de import nu ca un rezultat al vânzării, dar cu intenția de a fi vândute în contul furnizorului la cel mai bun preț care poate fi obținut. La momentul importului nu a avut loc o vânzare.

Exemplu:

Producătorul "P" din țara de export "E" livrează agentului său "X" din țara de import "I" un lot de 50 de covoare pentru vânzare la licitație. Covoarele sunt vândute în țara de import la un preț total de 500.000 u.c. Suma transferată de către "X" producătorului "P" pentru plata mărfurilor importate va fi de 500.000 u.c., diminuată cu costurile suportate de "X" referitoare la vânzarea mărfurilor și remunerarea sa pentru tranzacție.

Importurile în consignație nu trebuie să fie confundate cu tranzacțiile de tipul împărțirea profitului. În aceste cazuri bunurile sunt importate ca urmare a unei vânzări și facturări provizorii la un anume preț la care trebuie adăugată partea de profit obținută atunci când bunurile sunt vândute pe piața în țara de import. Tranzacțiile de acest fel trebuie considerate vânzări cu o clauză referitoare la determinarea prețului final; natura tranzacției nu face imposibilă evaluarea conform art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, dar o atenție deosebită trebuie acordată, desigur, condițiilor stipulate în par. 1 lit. c)/ alin (1) pct. 3) din același articol.

III. *Mărfuri introduse în țară de intermediari, care nu cumpără mărfurile, și le vînd după import*

Trebuie făcută o distincție între importurile la care se face referire la acest punct și importurile de mărfuri în consignație, tratate la punctul anterior; ultimul constituie un sistem de comercializare separat și specific. Prezenta categorie acoperă o arie extinsă de situații întâlnite în practicile comerciale, unde mărfurile sunt livrate intermediarilor fără a fi obiect al unei vânzări înainte de import și în practica uzuală internațională nu sunt universal considerate ca importuri în consignație.

Exemplu:

Importatorul "X" din țara de import "I" acționează ca un agent pentru producătorul "F" din țara de export "E". Mărfurile importate sunt vămuite de "X" pentru a completa stocurile agenției și vândute ulterior în țara de import în contul și pe riscul lui "F".

Trebuie reținut că importurile efectuate de agențiile pentru distribuție în baza unui contract de vânzare deja încheiat între furnizor și client - uneori nominal între agent și client - constituie tranzacții care pot fi considerate ca bază pentru evaluare în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

IV. *Mărfuri importate de sucursale care nu sunt persoane juridice separate*

În cazurile în care o sucursală nu poate fi considerată ca fiind o persoană juridică distinctă în conformitate cu legislația națională, nu poate exista o vânzare, ținându-se cont că o vânzare implică, în mod necesar, o tranzacție între două persoane separate.

V. *Mărfuri introduse în țară în baza unui contract de închiriere sau de leasing*

Prin natura lor tranzacțiile de închiriere sau leasing nu constituie vânzări, chiar dacă contractul include o opțiune de achiziționare a mărfurilor.

VI. *Bunuri care fac obiectul unui împrumut, dar care rămân în proprietatea furnizorului*

Mărfurile (cel mai frecvent mașini-utilaje) sunt împrumutate de către proprietar unui client. Acest tip de tranzacții nu implică o vânzare.

Exemplu:

Producătorul "F" din țara "E" împrumută importatorului "X" din țara de import "I" o mașină specializată în fabricarea ambalajelor pentru hârtie acoperită cu plastic.

VII. *Bunuri (deșeuri sau resturi) introduse în țară în scopul distrugerii în țara de import, plata pentru aceste servicii fiind făcută de furnizor importatorului*

Acest caz se referă la deșeurile sau resturile importate în scopul distrugerii. Deoarece sunt costuri legate de aceasta distrugere, exportatorul îi plătește importatorului o sumă pentru serviciile sale.

Deoarece importatorul nu plătește mărfurile importate ci, dimpotrivă, este plătit pentru a le accepta și a le distruge, nu se poate considera că a avut loc o vânzare în conformitate cu prevederile Acordului/Codului.

Aviz consultativ 3.1

Semnificația expresiei "*cu condiția ca acestea să fie distincte*" din nota interpretativă la art. 1 din Acord/ art. 75 alin 6) din Cod: drepturi și taxe în țara de import

1. Atunci când prețul efectiv plătit sau de plătit include o sumă pentru drepturi și taxe în țara de import, trebuie ca aceste drepturi și taxe să fie deduse în cazurile în care nu sunt prezentate separat pe factură și importatorul nu a cerut o deducere în acest sens?

2. Comitetul tehnic de evaluare în vamă a exprimat următorul aviz: având în vedere că, prin definiție, este posibil să se stabilească o distincție între drepturile și taxele în țara de import și prețul efectiv plătit sau de plătit, aceste drepturi nu fac parte din valoarea în vamă.

Aviz consultativ 13.1

Scopul termenului "*asigurare*", în contextul prevederilor art. 8 par. 2 lit. c) din Acord/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit.a) din Cod

1. Ce interpretare trebuie dată termenului "*asigurare*" din art. 8 par. 2 lit. c) din Acord/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit.a) din Cod?

2. Comitetul tehnic de evaluare în vamă a exprimat următorul aviz:

Din contextul par. 2 al art. 8 din Acord/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod rezultă că acest paragraf/punct se referă la cheltuielile legate de livrarea mărfurilor (costul transportului și cheltuielile conexe transportului). De aceea, termenul "*asigurare*" utilizat în lit. c)/ pct. 5) trebuie interpretat ca făcând referire numai la cheltuielile de asigurare a mărfurilor în cursul operațiunilor specificate la art. 8 par. 2 lit. a) și b) din Acord/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit.a) și b) din Cod.

Aviz consultativ 14.1

Semnificația expresiei "*vândut pentru export către țara de import*"

1. Ce interpretare trebuie dată expresiei "*vândut pentru export către țara de import*" din art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod?

2. Comitetul tehnic de evaluare în vamă a exprimat următorul aviz:

Glosarul de termeni vamali internaționali al Consiliului definește termenul import ca fiind "acțiunea de introducere a unei mărfi pe un teritoriu vamal" și termenul export ca fiind "acțiunea de scoatere a unei mărfi de pe teritoriul vamal". În consecință, faptul ca mărfurile sunt prezentate pentru evaluare este suficient pentru a stabili că acestea fac obiectul unei operațiuni de import, respectiv de export. Problema care se pune în acest caz este de a identifica tranzacția care corespunde operațiunii respective.

În acest sens, nu este necesar ca vânzarea să aibă loc într-o țară de export determinată. Dacă importatorul poate să demonstreze că vânzarea în cauză a avut loc cu scopul exportului mărfurilor către țara de import, atunci se pot aplica prevederile art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod. Rezultă că, numai tranzacțiile care implică un transfer internațional efectiv de mărfuri pot fi utilizate în evaluarea acestora în conformitate cu metoda valorii de tranzacție.

Exemplele următoare ilustrează principiile enunțate mai sus:

Exemplul 1:

Vânzătorul "S" din țara de export "X" încheie un contract cu importatorul "A" din țara de import "I" de vânzare a aparatelor electrice la un preț unitar de 5,75 u.c. "S" încheie un contract cu producătorul "M" care este, de asemenea, din țara "X", pentru fabricarea mărfurilor. Producătorul "M", din numele lui "S", livrează mărfurile către "A" în țara "I". Prețul unitar de vânzare stabilit de "M" către "S" este de 5 u.c.

În acest caz, tranzacția dintre "S" și "A" implică un transfer internațional efectiv de mărfuri și constituie o vânzare pentru export către țara de import; prin urmare, aceasta vânzare poate reprezenta baza evaluării mărfurilor, în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

Exemplul 2:

Cumpărătorul "B" din țara de import "I" cumpără mărfuri de la vânzătorul "S" din aceeași țară "I". Mărfurile sunt stocate de "S" în țara "X". "S" efectuează aranjamentele necesare pentru livrarea și exportul mărfurilor din țara "X" și acestea sunt importate de "B" în țara de import "I".

Nu este necesar ca vânzarea să aibă loc într-o anumită țară de export. Faptul că vânzătorul "S" este stabilit în țara "X" sau "I" ori într-o țară terță nu este un element relevant. Tranzacția dintre cumpărătorul "B" și vânzătorul "S" este o vânzare pentru export către țara de import și poate reprezenta baza pentru evaluarea mărfurilor, în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

Exemplul 3:

Vânzătorul "S" din țara "X" vinde mărfuri cumpărătorului "B" din țara "I". Mărfurile sunt expediate din țara "X" în vrac și ulterior sunt ambalate și aranjate în colete de către vânzătorul "S" într-un port de tranzit situat în țara "T", înainte de a fi importate în țara "I".

Principiul aplicat exemplului 2 se va aplica și acestui exemplu. Faptul că țara de export este "X" sau "T" nu este o problemă în acest caz și contractul de vânzare dintre vânzătorul "S" și cumpărătorul "B" constituie o vânzare pentru export către țara de import și poate reprezenta baza pentru evaluarea mărfurilor, în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

Exemplul 4:

Vânzătorul "S" din țara "X" vinde mărfuri cumpărătorului "A" din țara "I" și în consecință expediază mărfurile. Atunci când mărfurile se află pe mare, cumpărătorul "A" îl informează pe vânzătorul "S" că este în imposibilitatea de a efectua plata și de a prelua mărfurile livrate. Vânzătorul are posibilitatea de a găsi un alt cumpărător "B" care este stabilit, de asemenea, în țara "I", și dispune ca vânzarea și livrarea mărfurilor să se efectueze către cumpărătorul B. Astfel "B" importă mărfurile în țara "I".

În exemplul de mai sus vânzarea efectuată între vânzătorul "S" și cumpărătorul "B" conduce la importul mărfurilor, fapt care o definește ca fiind o vânzare pentru export. Tranzacția constituie un transfer internațional de mărfuri și poate reprezenta baza pentru evaluarea mărfurilor, în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

Exemplul 5:

Sediul central al unui lanț hotelier multinațional situat în țara "X" cumpără produsele necesare pentru activitățile sale. La începutul fiecărui an, hotelurile din țările "I", "I 2" și "I 3" transmit ordinele de cumpărare la sediul central pentru necesarul lor de produse. Sediul central adună toate comenzile de la fiecare hotel din lanț și emite ordine de cumpărare către diferiți furnizori din țara "X". Produsele sunt

livrate fie direct de furnizor către fiecare hotel din lanț, fie sunt livrate sediului central și, ulterior, expediate acestor hoteluri. În fiecare caz furnizorii emit facturi către sediul central din țara "X", care emite apoi separat facturi către fiecare hotel din lanț.

În exemplul de mai sus vânzarea care are loc între sediul central și furnizori, ambii situați în țara "X", nu implică un transfer internațional de mărfuri, deoarece este o vânzare internă în țara de export, avându-se în vedere că sediul central cumpără produsele de la furnizori și apoi le vinde separat fiecărui hotel din lanț pentru export către țara de import, în care este situat fiecare hotel.

În acest caz tranzacțiile dintre sediul central și fiecare hotel pot constitui vânzări pentru export către țările de import. În condițiile în care, legăturile nu au influențat prețul, aceste vânzări reprezintă baza pentru evaluarea mărfurilor, în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

Exemplul 6:

Cumpărătorul "A" din țara "I" cumpără 500 de scaune de la vânzătorul "S" din țara "X" la un preț unitar de 20 u.c. Cumpărătorul "A" dispune vânzătorului "S" să livreze 200 de scaune pentru propria folosință în țara "I" și 300 de scaune într-un antrepozit din țara "X". Ulterior, cumpărătorul "A" decide să vândă restul de 300 de scaune cumpărătorului "B" din țara "I" pentru un preț unitar de 25 u.c. Apoi, cumpărătorul "A" dispune antrepozitului din țara "X" să livreze mărfurile direct cumpărătorului "B" din țara "I".

În acest exemplu, sunt două cazuri în care mărfurile trebuie evaluate. În primul caz tranzacția între vânzătorul "S" și cumpărătorul "A" la prețul unitar de 20 u.c. poate constitui o vânzare pentru export către țara de import și poate reprezenta baza pentru evaluarea mărfurilor în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod. În al doilea caz prețul unitar de vânzare de 20 u.c. pentru mărfurile plasate în antrepozit nu este relevant pentru evaluare, întrucât mărfurile nu au fost vândute pentru export către țara "I". Vânzarea efectuată între cumpărătorul "A" și cumpărătorul "B" la un preț unitar de 25 u.c., care implică un transfer internațional efectiv de mărfuri, constituie o vânzare pentru export către țara de import și poate reprezenta baza pentru evaluarea mărfurilor, în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

Aviz consultativ 21.1

Interpretarea expresiei "*asociați în afaceri*" din art. 15 par. 4 lit. b) din Acord/ art.72 alin. (4) pct. 4) din Cod

1. Agenții, distribuitorii și concesionarii exclusivi sunt considerați ca fiind "legal recunoscuți ca asociați în afaceri" în sensul art. 15 paragraful 4 lit. b) din Acord/ art.72 alin. (4) pct. 4) din Cod?

2. Comitetul tehnic de evaluare în vamă a exprimat următorul aviz:

Situația agenților, distribuitorilor și a concesionarilor exclusivi este prevăzută în art. 15 par. 5 din Acord/ art.72 alin. (5) din Cod, care stipulează ca persoanele care sunt asociate în afaceri, prin faptul că una este agentul, distribuitorul sau concesionarul exclusiv al celeilalte, vor fi considerate a fi legate, în scopul aplicării Acordului/ Codului, dacă ele corespund unuia dintre criteriile enunțate la par. 4 al art. 15 din Acord/ art.72 alin. (4) din Cod.

Art. 15 par. 4 lit. b) din Acord/ art.72 alin. (4) pct. 4) din Cod prevede că în scopurile acestui Acord/Cod persoanele sunt considerate legate dacă "ele sunt legal recunoscute ca asociate în afaceri". Dicționarul Webster definește termenul "asociat" ca "persoana care este asociată cu una sau mai multe persoane în aceeași afacere și care împarte cu acestea profiturile și riscurile; membrul unui parteneriat".

Termenul "parteneriat" este definit ca "un grup de două sau mai multe persoane care contribuie financiar sau cu proprietăți în vederea exercitării în comun a unei activități comerciale și care împart profiturile și pierderile în anumite proporții."

În dreptul comercial, definițiile simple prezentate mai sus sunt, în general, susținute de un set complex de prevederi și principii juridice care vizează definirea, interpretarea și codificarea în dreptul civil, comercial, fiscal etc. a legăturilor juridice care implică termenul "asociat".

O asociație ar fi un parteneriat numai dacă sunt îndeplinite condițiile legale naționale pentru înființarea acestuia. În consecință, persoanele nu sunt legate în conformitate cu Acordul/ Codul, numai pentru simplul fapt că o persoană este agentul, distribuitorul sau concesionarul exclusiv al celeilalte.

Agenții, distribuitorii și concesionarii exclusivi pot avea legături strânse de asociere cu furnizorii lor, însă acest fapt nu constituie un motiv pentru aplicarea unui tratament diferit față de cel al oricăror alte persoane nelegate.

În scopul clarificării acestor aspecte, un membru poate alege să integreze acest termen sau să facă referire în legislația națională vamală privind evaluarea la propriile reguli de drept intern privind noțiunea de "asociat". Nu este de dorit totuși, ca un membru să conceapă o definiție diferită a termenului "asociat", special în scopul interpretării legislației în vigoare în domeniul evaluării în vamă.

Nota Explicativă 1.1.

Elementul de timp în legătură cu art. 1, 2 și 3 din Acord/ art. 72 și 81 din Cod.

Art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod

1. Art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod prevede că valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile vândute pentru export către țara de import, sub rezerva oricăror ajustări necesare și cu condiția îndeplinirii anumitor condiții.

2. Nici în art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, nici în notele interpretative corespunzătoare nu există nicio referire la un standard de timp extern tranzacției reale, care ar trebui să fie luat în considerare atunci când se decide dacă prețul efectiv plătit sau de plătit este o bază validă pentru determinarea valorii în vamă.

3. În conformitate cu metoda de evaluare prevăzută la art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, baza pentru stabilirea valorii în vamă este prețul efectiv realizat la vânzarea care a dus la efectuarea importului, momentul când a avut loc tranzacția fiind nesemnificativ. În această privință, expresia „când sunt vândute...” din par. 1 al art. 1 din Acord/ art. 72 alin. (1) din Cod nu trebuie considerată ca oferind vreo indicație cu privire la momentul care trebuie luat în considerare atunci când se decide dacă un preț este valabil în sensul art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod; ea indică doar tipul de tranzacție implicată, și anume una în care mărfurile au fost vândute pentru export către țara de import.

4. În consecință, cu condiția îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, valoarea de tranzacție a mărfurilor importate ar trebui acceptată indiferent de momentul la care a fost încheiat contractul de vânzare și, prin urmare, indiferent de orice fluctuații ale pieței după data încheierii contractului.

5. Art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod face o trimitere subsidiară la un standard de timp în par. 2 lit. (b) al art. 1 din Acord/ pct. 68 din Regulament; aceasta se referă numai la valorile „de test” și, prin urmare, nu influențează situația în care nu există niciun element de timp implicat în determinarea valorii de tranzacție în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod.

6. Par. 2 lit. (b) al art. 1 din Acord/ pct. 68 din Regulament prevede că, în cazul unei vânzări între persoane afiliate, valoarea de tranzacție va fi acceptată și mărfurile evaluate în conformitate cu prevederile par. 1 al art. 1 din Acord/ art. 72 alin. (1) din Cod ori de câte ori importatorul demonstrează că această valoare este aproape de una dintre cele trei alternative care apar în același timp sau aproximativ în același timp. Dar dacă termenul „care apare în sau aproximativ în același timp” ar fi unica referință care trebuie luată în considerare, ar putea exista în unele cazuri o diferență substanțială între condițiile care afectează mărfurile evaluate și cele care afectează mărfurile care furnizează valoarea de testare, și ar putea rezulta o comparație nepotrivită.

7. Aplicarea par. 2 lit. (b) al art. 1 din Acord/ pct. 68 din Regulament trebuie să fie în conformitate cu principiile Acordului/ Codului. Momentul exportului, care este standardul de comparație în sensul art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod, ar fi o abordare.

8. Ar fi, de asemenea, posibile și alte măsuri în cadrul Acordului/ Codului, în special standarde de timp adaptate la principiile care stau la baza valorilor de testare în cauză, și anume: pentru par. 2 lit. (b) (i) al art. 1 din Acord/ pct. 68 alin. 2 lit. a) din Regulament momentul exportului către țara de import a mărfurilor evaluate, pentru par. 2 lit. (b) (ii) al art. 1 din Acord/ pct. 68 alin. 2 lit. b) din Regulament momentul vânzării către țara de import a mărfurilor care sunt evaluate și pentru par. 2 lit. (b) (iii) al art. 1 din Acord/ pct. 68 alin. 2 lit. c) din Regulament momentul importului mărfurilor evaluate.

Art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod

9. Elementul de timp este tratat diferit în art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod spre deosebire de art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, în care evaluarea mărfurilor importate se bazează pe un element autonom, și anume prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri, art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod se referă la valori stabilite anterior în conformitate cu art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod, și anume valoarea de tranzacție a mărfurilor identice sau similare.

10. Pentru a asigura uniformitatea aplicării, art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod precizează că valoarea în vamă determinată în conformitate cu prevederile prezentelor articole este valoarea de tranzacție a mărfurilor identice sau similare exportate în sau aproximativ în același timp cu mărfurile evaluate. Astfel, aceste articole stabilesc un standard de timp extern care trebuie luat în considerare pentru aplicarea lor.

11. Trebuie remarcat faptul că standardul de timp extern aplicabil în temeiul art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod este momentul în care mărfurile care urmează să fie evaluate sunt exportate și nu momentul în care sunt vândute.

12. Acest standard de timp extern trebuie să permită aplicarea practică a articolelor în cauză. Prin urmare, cuvintele „sau aproximativ în” ar trebui considerate ca fiind destinate pur și simplu să facă termenul „în același timp” mai puțin rigid. În plus, trebuie remarcat faptul că, potrivit Comentariului General Introductiv, Acordul urmărește să bazeze valoarea în vamă pe criterii simple și echitabile, conforme cu practica comercială. Pornind de la aceste principii „în sau aproximativ în același timp” ar trebui să se înțeleagă o perioadă de timp, cât mai apropiată de data exportului, în care practicile comerciale și condițiile de piață care afectează prețul rămân aceleași. În ultimă analiză, problema trebuie decisă de la caz la caz, în contextul general al aplicării art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod.

13. Cerințele referitoare la timp nu pot modifica, desigur, ordinea ierarhică strictă a Acordului/ Codului, care impune ca art. 2 din Acord/ art. 81 din Cod (mărfuri identice) să fie epuizat, înainte ca art. 3 din Acord/ art. 81 din Cod (mărfuri similare) să poată fi invocat. Astfel, faptul că momentul exportului de mărfuri similare (spre deosebire de mărfuri identice) este mai apropiat de cel al mărfurilor de evaluat nu poate inversa niciodată ordinea de aplicare a art. 2 și 3 din Acord/ art. 81 din Cod.

Timpul material pentru evaluarea în vamă

14. Observațiile de mai sus cu privire la rolul elementului de timp în aplicarea art. 1, 2 și 3 din Acord/ art. 72 și 81 din Cod nu au, desigur, nicio legătură cu timpul material pentru evaluarea în vamă. Prevederile cu privire la timp din art. 9 din Acord/ art. 86 din Cod trebuie luate în considerare numai pentru conversia valutară.

Nota Explicativă 6.1.

Distincția între termenul „întreținere” din Nota la art. 1 din Acord/ art. 75 alin. 2) din Cod și termenul „garanție”.

1. Nota de la art. 1 din Acord/ art. 75 alin. 2) din Cod, în paragrafele referitoare la „prețul efectiv plătit sau de plătit”, prevede, printre altele, că valoarea în vamă nu va include taxele de întreținere, efectuate după importul mărfurilor importate, cum ar fi instalații industriale, utilaje sau echipamente, cu condiția să fie distincte de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate.

2. Întrucât conceptul de „întreținere” nu este definit în mod specific în Acord/Cod, termenului trebuie să i se atribuie sensul obișnuit.

3. Lucrările de referință definesc „întreținerea” în termeni generali ca, de exemplu:

- „Menținerea sau păstrarea stării proprietății, inclusiv costul reparațiilor obișnuite necesare și adecvate din când în când, în acest scop” (Black's Law Dictionary, Ediția a 6-a, an. 1990, pagina 953); sau

- În ceea ce privește activele, termenul de întreținere este definit ca „cheltuieli efectuate pentru a păstra potențialul de serviciu al unui activ pe durata de viață prevăzută inițial; aceste cheltuieli sunt tratate ca cheltuieli periodice sau costuri cu produse” (Black's, pagina 954); sau

- „acțiunea de a menține ceva în stare bună, de a asigura ceea ce este necesar în acest scop”; „serviciul într-o companie responsabilă de menținerea performanței echipamentelor și materialelor” (dicționar francez Petit Larousse Illustré, an. 1987 - traducere).

4. A apărut întrebarea dacă domeniul de aplicare al termenului „întreținere”, la care se face referire în Nota la art. 1 din Acord/ art. 75 alin. 2) din Cod, include garanția. Această întrebare este examinată mai jos.

5. Diferența dintre „garanție” și „întreținere” este următoarea:

- Întreținerea este o formă de îngrijire preventivă a mărfurilor, cum ar fi instalațiile și echipamentele industriale, pentru a asigura întreținerea acelor instalații și echipamente la un standard care le permite să îndeplinească funcția pentru care au fost achiziționate;

- Garanția este o formă de garanție a mărfurilor, cum ar fi vehiculele cu motor și aparatele electrice, care acoperă costurile de remediere a defectelor (piese și manoperă) sau de înlocuire, cu condiția îndeplinirii anumitor condiții de către titularul garanției. Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, garanția poate fi anulată. Garanția acoperă defecte ascunse ale mărfurilor, adică defecte care nu ar trebui să existe și care împiedică utilizarea mărfurilor sau le reduc utilitatea;

- Întreținerea trebuie efectuată întotdeauna, în timp ce garanția este doar o măsură de urgență care poate fi invocată în cazul defecțiunii sau subperformanței mărfurilor.

6. Există, prin urmare, o diferență fundamentală între cele două concepte, iar termenul „întreținere” din Nota la art. 1 din Acord/ art. 75 alin. 2) din Cod, nu poate fi aplicat garanțiilor.

Anexa nr.3

Instrumente ale Comitetului tehnic de evaluare în vamă (TCCV) al Organizației Mondiale a Vămilei (OMV)

Cu privire la cheltuielile de transport

Comentariul 7.1.

Tratarea cheltuielilor de depozitare și aferente în conformitate cu prevederile art. 1 din Acordul privind aplicarea articolului VII din Acordul General privind Tarifele și Comerțul, GATT 1994⁹/ art. 72 din Codul vamal al Republicii Moldova nr.95/2021¹⁰

I. General

⁹ Acordul privind aplicarea articolului VII din Acordul General privind Tarifele și Comerțul, GATT 1994- în continuare Acord

¹⁰ Codul vamal al Republicii Moldova nr.95/2021- în continuare Cod

1. Tratarea cheltuielilor de depozitare în scopul evaluării în vamă necesită determinarea naturii exacte a cheltuielilor, precum și unde și de către cine sunt suportate.
2. Acest comentariu se bazează pe ipoteza că tranzacțiile în cauză îndeplinesc cerințele art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod. Dacă nu este cazul, art. 1 din Acord/ art. 72 din Cod ar fi aplicabil și ar trebui utilizată una dintre celelalte metode din Acord/ Cod, selectată în ordinea prescrisă.
3. Comentariul acoperă doar aspectul depozitării și cheltuielile legate de mutarea mărfurilor în și din depozit. Nu cuprinde alte activități precum curățarea, sortarea sau reambalarea care pot avea loc într-un depozit.
4. Nu trebuie făcută nicio distincție între depozitele obișnuite și antrepozitele vamale în care mărfurile sunt depozitate sub control vamal într-un loc desemnat, fără plata drepturilor de import. Tratamentul de evaluare a cheltuielilor de depozitare ar fi același în ambele cazuri.
5. Situațiile privind depozitarea în care poate apărea o întrebare de evaluare includ următoarele:
 - marfa se află în depozit în străinătate în momentul vânzării pentru export către țara de import;
 - mărfurile sunt depozitate în străinătate ulterior achiziției lor, dar înainte de exportul lor în țara de import;
 - mărfurile sunt depozitate în țara de import înainte de vămuirea lor pentru consum intern;
 - mărfurile sunt depozitate temporar în legătură cu transportul lor.
6. Tratamentul cheltuielilor efectuate în aceste situații este examinat în părțile II-V de mai jos.
7. Deși această listă de situații nu este exhaustivă, exemplele servesc la ilustrarea principiilor generale implicate în tratarea depozitării și a cheltuielilor aferente. În mod evident, fiecare caz trebuie analizat individual, având în vedere circumstanțele relevante.

II. Mărfurile sunt depozitate în străinătate la momentul vânzării pentru export în țara de import

8. Exemple

- (a) Cumpărătorul A din țara de import I cumpără de la vânzătorul B din țara de export X mărfuri depozitate de B în țara X. Prețul franco depozit plătit de A către B include cheltuielile de depozitare suportate.
- (b) Cumpărătorul A din țara de import I cumpără la un preț franco fabrică de la vânzătorul B din țara de export X mărfuri care, la momentul tranzacției, sunt depozitate de B în țara X. Adicional față de prețul pentru mărfuri, cumpărătorul A plătește vânzătorului B cheltuielile de depozitare pe baza unei facturi separate.
- (c) Cumpărătorul A din țara de import I cumpără la un preț franco fabrică de la vânzătorul B din țara de export X mărfuri care, la momentul tranzacției, sunt depozitate de B în țara X. Adicional față de prețul pentru mărfuri, cumpărătorul A este obligat să plătească proprietarului depozitului cheltuielile de depozitare suportate de vânzătorul B.

9. Nota la art. 1 din Acord/ Anexa nr.12 la Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal nr.95/2021, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.92/2023¹¹ Capitolul II. Note la art. 72 precizează că

¹¹ Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal nr.95/2021, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.92/2023, în continuare – Regulament

prețului efectiv plătit sau de plătit este plata totală efectuată sau care urmează să fie efectuată de către cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate.

10. Se poate presupune că cheltuielile de depozitare vor fi recuperate de către vânzător ca parte a prețului efectiv plătit sau de plătit de cumpărător. În caz contrar, aceste cheltuieli ar trebui incluse în acest preț dacă constituie o plată efectuată direct sau indirect vânzătorului sau în beneficiul acestuia.

11. Astfel, în cazul exemplurilor de mai sus, cheltuielile de depozitare vor face parte din prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

III. Mărfurile sunt depozitate în străinătate după cumpărare, dar înainte de exportul lor în țara de import

12. Exemplu

Cumpărătorul A din țara de import I cumpără de la vânzătorul B din țara de export X mărfuri pe care le depozitează în țara X, pe cont propriu, înainte de importul în țara I.

13. Cheltuielile suportate de cumpărător după procurare nu pot fi considerate ca o plată efectuată direct sau indirect vânzătorului sau în beneficiul acestuia; prin urmare, ele nu fac parte din prețului efectiv plătit sau de plătit. Pe de altă parte, aceste cheltuieli reprezintă activități întreprinse de cumpărător pe cont propriu; costurile acestor activități se adaugă la prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate numai dacă art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod prevede ajustarea acestora. În acest exemplu, nu există astfel de prevederi, iar cheltuielile de depozitare nu ar face parte din valoarea în vamă.

IV. Mărfurile sunt depozitate în țara de import înainte de vămuirea lor pentru consum intern

14. Exemplu

Cumpărătorul A din țara de import I cumpără mărfuri de la vânzătorul B. La sosirea în portul de import, cumpărătorul A stochează mărfurile pe cont propriu într-un antrepozit vamal până la începerea programului său de producție în care urmează să fie fabricate alte mărfuri din mărfurile importate. Trei luni mai târziu, cumpărătorul A prezintă declarația de consum intern și plătește taxele de depozitare.

15. Nota la art. 1 din Acord/ Anexa nr.12 la Regulament Capitolul II. Note la art. 72 precizează că prețului efectiv plătit sau de plătit este plata totală efectuată sau care urmează să fie efectuată de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate. În acest sens, se mai precizează că costurile activităților întreprinse de cumpărător pe cont propriu, altele decât cele pentru care este prevăzută o ajustare la art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod, nu se adaugă la prețului efectiv plătit sau de plătit.

16. Cheltuielile efectuate de cumpărător după procurare nu pot fi considerate ca o plată efectuată direct sau indirect vânzătorului sau în beneficiul acestuia; prin urmare, ele nu fac parte din prețului efectiv plătit sau de plătit. Pe de altă parte, aceste cheltuieli reprezintă activități întreprinse de cumpărător pe cont propriu; costurile acestor activități se adaugă la prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate numai dacă art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod prevede ajustarea acestora. În acest exemplu, nu există o astfel de prevedere, iar cheltuielile de depozitare nu ar face parte din valoarea în vamă.

V. Mărfurile sunt depozitate temporar în legătură cu transportul lor¹²

17. Exemplu

¹² A se vedea Concluzia nr. 34 „Tratamentul costurilor de depozitare” din Compendiu de texte privind valoarea în vamă, Ediția 2024

(a) Importatorul I cumpără mărfuri franco fabrică din țara de export. Cheltuielile de depozitare sunt suportate în portul de export până la sosirea navei exportatoare.

(b) La import, între descărcarea mărfurilor și depunerea declarației vamale trece o perioadă de timp. În această perioadă, mărfurile sunt depozitate sub control vamal, implicând astfel cheltuieli de depozitare.

18. Cheltuielile de acest fel, care decurg din depozitarea temporară a mărfurilor în timpul transportului, ar trebui să fie considerate taxe asociate transportului de mărfuri. Prin urmare, acestea trebuie tratate în conformitate cu prevederile art. 8 par.2 lit. (b) din Acord/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit. b) din Cod sau, dacă cheltuielile sunt efectuate după import, ele trebuie tratate în conformitate cu Nota la art. 1 din Acord/ Anexa nr.12 la Regulament Capitolul II. Note la art. 72 care prevede că costul transportului după import nu va fi inclus în valoarea în vamă cu condiția ca acesta să fie distinct de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate.

Comentariul 21.1.

Costul transportului: Sistem de evaluare gratuit la bord

1. Art. 8 par. 2 din Acord prevede că „... fiecare Membru va stabili prevederi pentru a include în valoarea în vamă sau a exclude, în totalitate sau în parte, următoarele elemente:

(a) cheltuielile de transport a mărfurilor importate până la portul sau locul de import;

(b)...”.

2. Unii membri au optat să excludă costurile de transport menționate în paragraful anterior și să adopte ceea ce este în general descris ca un sistem FOB de evaluare în vamă. Membrii care aleg să facă acest lucru, totuși, întâlnesc mărfuri importate vândute pe c. & f. și termeni CIF. În cazul în care prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri include o taxă pentru transportul dincolo de punctul de export, pot apărea întrebări cu privire la suma care trebuie dedusă pentru un astfel de transport pentru a determina evaluarea FOB.

3. Acordul de evaluare OMC stabilește un sistem de evaluare bazat pe valori reale, spre deosebire de valorile ipotetice sau estimate. Art. 8 par. 3 din Acord/ art. 74 alin. (2) din Cod prevede că ajustările în temeiul art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod ar trebui „făcute numai pe baza unor date obiective și cuantificabile”. Rezultă că deducerea pentru a lua în considerare costul de transport inclus în c. & f. și prețurile CIF ar trebui făcute pe baza costurilor reale. Costurile reale ar fi acele sume plătite în cele din urmă către, de exemplu, transportatorului internațional sau expeditorului de marfă pentru circulația mărfurilor care fac obiectul tranzacției.

4. Următorul exemplu ilustrează principiul exprimat în par. 3:

Factura A

Preț total c&f	100
Costuri estimate pentru transportul internațional	10
Preț FOB estimat	90

*Determinarea valorii în vamă**

Prețul efectiv plătit sau de plătit (c. și f.)	100
Costul efectiv al transportului internațional plătit către transportator	5

Valoarea în vamă FOB*	95
-----------------------	----

(* se presupune că nu sunt necesare alte ajustări în temeiul art. 8 din Acord/ art. 74 din Cod)

Anexa nr.4

Comentariile Comitetului Codului Vamal și ale Grupului de experți vamali¹³

Cu privire la cheltuielile de transport

Comentariul nr. 9

Repartizarea costurilor de transport aerian

(în conformitate cu anexa 23-01 la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii ¹⁴)

Este posibil ca repartizarea costurilor de transport aerian să fie aplicată întregii călătorii sau numai unei părți din aceasta atunci când mărfurile sunt transportate în două zboruri consecutive cu companii aeriene diferite în timpul călătoriei din țara de expediție către țara din Uniunea Europeană¹⁵?

Exemplu

Cumpărătorul achiziționează mărfurile de la un furnizor din Columbia, de unde provin mărfurile, acestea fiind transferate pe cale aeriană într-un stat membru. Totuși, călătoria este efectuată în două etape, prima fiind de la Bogotá la Miami, unde în Miami, mărfurile sunt transferate unei alte companii aeriene pentru restul călătoriei către UE. Pentru fiecare etapă a călătoriei sunt emise note de plată separate (și taxe de transport) pentru fiecare companie aeriană.

Opțiunea 1

Suma totală pentru prima etapă a călătoriei (Bogotá – Miami) trebuie inclusă în valoarea în vamă, iar pentru a doua etapă a călătoriei (Miami – UE) se face o repartizare procentuală, utilizând procentajul prevăzut pentru o operațiune începută la aeroportul de plecare, în conformitate cu anexa 23-01 la UCC IA (zona B).

Opțiunea 2

Principiul repartizării se aplică cheltuielilor totale de transport aerian (Bogotá - Miami și Miami - UE) utilizând procentajul prevăzut pentru Bogotá în anexa 23-01 la UCC IA (de asemenea, zona B).

Concluzie

În cazul descris anterior, principiul repartizării ar trebui să se aplice doar cheltuielilor de transport aerian de la Miami în UE, având în vedere faptul că transportul mărfurilor a fost evident întrerupt în Miami: compania aeriană a fost diferită și au fost emise note de plată separate pentru transportul aerian.

¹³ Publicate în Secțiunea C din Compendiu de texte privind valoarea în vamă, Ediția 2024

¹⁴ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii - în continuare UCC IA

¹⁵ Uniunea Europeană – în continuare UE

Transportul de la Bogotá la Miami nu este în mod necesar legat de transportul de la Miami în UE, după cum prevede regula „același mod de transport” (art. 138 alin. (1) din UCC IA/ pct. 84 din Regulament).

Repartizarea din anexa 23-01 simplifică calcularea cheltuielilor de transport, evitând necesitatea de a calcula cheltuielile de transport intracomunitar, care trebuie omise din totalul cheltuielilor de transport aerian.

Dacă modul de transport pe cale maritimă s-ar fi schimbat în Miami într-un mod de transport pe cale aeriană, toate cheltuielile de transport maritim ar fi fost incluse în valoarea în vamă.

În alte cazuri, concluzia poate fi diferită. Este necesar un studiu de la caz la caz. Dacă transportul este întrerupt doar din motive logistice și există o singură notă de plată pentru transportul aerian, procentajul corespunzător aplicabil cheltuielilor totale de transport pe distanța de la aeroportul (zona) inițial(ă) de plecare la aeroportul (zona) de destinație din Uniune va fi inclus în valoarea în vamă.

Într-un astfel de caz, va trebui să se dovedească, spre satisfacția autorităților vamale, că întreruperea a fost cauzată din motive logistice și că respectiva călătorie trebuie considerată o singură operațiune de transport (o notă de plată unică). Numai atunci se poate calcula repartizarea pentru întreaga operațiune de transport în conformitate cu anexa 23-01.

Comentariul nr. 12

Tratamentul costurilor de transport (transport maritim și aerian)

Tratarea costurilor suplimentare de transport aerian suportate din cauza livrării cu întârziere

Context

Pentru a respecta un termen contractual, se utilizează un alt mijloc de transport, altul decât cel declarat în scopul evaluării vamale, furnizorul suportând costul suplimentar de transport. Costul respectiv reprezintă diferența dintre costul normal al transportului maritim și cel al transportului aerian. Numai costul inferior al transportului maritim este declarat la momentul importului în conformitate cu prevederile art. 71 alin. (1) lit. (e) din Regulamentul (UE) NR. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii¹⁶/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod.

Tratamentul de evaluare al costurilor reale de transport nu ar trebui să fie diferit, în funcție de existența unor aranjamente CIF sau FOB.

Descrierea faptelor

Compania A, un importator mare și comerciant cu amănuntul de îmbrăcăminte, comandă rochii de la Compania B, un producător din Orientul Îndepărtat și furnizor de articole de îmbrăcăminte, în condiții de transport maritim CIF sau FOB. Contractul de vânzare stipulează că Compania B va suporta orice costuri suplimentare de transport pentru mărfurile care sunt expediate cu întârziere printr-un alt mod de transport (în mod normal pe cale aeriană) pentru a respecta termenele convenite de livrare.

¹⁶ *Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii – în continuare UCC*

În cazul în care mărfurile sunt expediate cu întârziere pe cale aeriană, la intrarea în statul membru agentul declară fie valoarea CIF a mărfurilor fără costuri de transport suplimentare, sau prețul FOB plus o sumă reprezentând tariful normal pentru transportul maritim. Costurile efective mai ridicate ale transportului aerian suportate de Compania B sunt în prezent întotdeauna excluse din valoarea în vamă în statul membru în care a fost expus cazul.

Concluzie

Se aplică art. 71 alin. (1) lit. (e) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod. Toate costurile de transport până la punctul de introducere în UE trebuie să fie incluse în valoarea în vamă. Nu contează cine achită aceste costuri.

În ceea ce privește situațiile în cauză, acest lucru înseamnă că valoarea în vamă declarată pe baza prețului CIF sau a prețului FOB trebuie să reflecte corect costurile efective de transport.

Anexa 23-01 UCC IA (repartizarea costurilor de transport aerian) poate fi aplicată dacă costurile de transport aerian sunt afișate separat.

În cazul în care mărfurile sunt inițial facturate CIF sau FOB, cumpărătorul și vânzătorul trebuie să convină înainte de prezentarea mărfurilor în vamă că prețul facturat va rămâne același în cazul în care termenul de livrare nu poate fi îndeplinit și mărfurile trebuie transportate pe cale aeriană în loc de cale maritimă. În acest caz, același preț este confirmat de noua condiție de livrare CIP. Acest preț CIP este baza pentru stabilirea valorii în vamă.

Acest caz este ilustrat de următoarele exemple:

CIF

Inițial, A cumpără un articol la prețul de 40.000 euro cu condiția de livrare "CIF portul de sosire". Modul de transport preconizat este transportul maritim (taxa de transport este de 1.000 euro pentru acest mod de transport, pe care vânzătorul B a inclus-o în prețul CIF. Astfel, prețul mărfurilor constituie 39.000 euro). Deoarece B nu poate respecta termenul limită convenit pentru livrare, mărfurile vor fi expediate pe cale aeriană. Condiția de livrare se modifică automat în "CIP aeroportul de sosire". Același preț de 40.000 euro este plătit de cumpărător, chiar dacă factura de transport aerian arată că B a plătit 2.000 euro pentru transportul aerian de mărfuri. În contextul noii condiții de livrare sunt incluse din nou costurile totale de transport. Ca o consecință a tarifelor de transport aerian aplicabile de 2.000 euro, prețul mărfurilor este de 38.000 euro¹⁷.

În ceea ce privește costurile intracomunitare, partea totală a acestor costuri de transport de marfă inclusă în prețul CIP facturat (pentru livrările din China 30% din 2000 euro = 600 euro, a se vedea anexa 23-01 UCC IA) poate fi dedusă în conformitate cu art. 72 din UCC/ art. 75 din Cod. Prin urmare, valoarea în vamă a mărfurilor importate va constitui 39 400 euro.

FOB

¹⁷ Acest calcul se face doar în scop ilustrativ, factura poate arăta doar suma totală de 40.000 euro.

Mărfurile sunt facturate inițial cu suma de 40.000 euro cu condiția de livrare "FOB port China".

Tipul de livrare preconizat este transportul maritim (taxele de transport vor fi de 1.000 euro pentru acest mod de transport, care ar fi plătit de către A). Deoarece vânzătorul B nu poate să mențină timpul de livrare convenit, mărfurile vor fi expediate prin intermediul transportului aerian cu condiția de livrare "CIP Aeroport de sosire" în loc de transportul maritim. Condițiile de livrare sunt astfel modificate de la FOB la CIP. Documentul de transport aerian arată costurile de transport aerian de 2.000 euro. Dar A trebuie să plătească doar prețul de achiziție total agreeat de 40.000 euro. În noile condiții de livrare sunt incluse din nou costurile pentru transport. Ca o consecință a tarifelor de transport aerian aplicabile de 2.000 euro, prețul mărfurilor este de 38.000 euro.

În ceea ce privește costurile intracomunitare, ponderea totală a acestor costuri de transport incluse în prețul CIP facturat (pentru livrările din China 30% din 2000 euro = 600 euro, vezi anexa 23-01 UCC IA) poate fi dedusă în conformitate cu art. 72 din UCC/ art. 75 din Cod. Prin urmare, valoarea în vamă a mărfurilor importate va constitui la 39 400 euro.

Concluziile Comitetului Codului Vamal și ale Grupului de experți vamali¹⁸

Cu privire la cheltuielile de transport

Concluzia nr. 6

Divizarea costurilor de transport pentru mărfurile transportate pe cale ferată

Fapte

Un importator cumpără mărfuri dintr-o țară terță și le trimite pe cale ferată către teritoriul vamal al Uniunii. La momentul punerii în liberă circulație, importatorul prezintă scrisoarea de trăsură împreună cu factura pentru mărfuri. În conformitate cu convențiile internaționale privind transportul feroviar, cheltuielile de transport din această scrisoare de trăsură sunt împărțite în două sume, dintre care prima acoperă transportul de la locul de plecare până la „punctul de legătură tarifar”, iar a doua acoperă transportul de la punctul respectiv și până la locul de destinație.

În acest caz particular, „punctul de legătură tarifar” corespunde locului de trecere a frontierei terestre a teritoriului vamal al Uniunii și nu coincide cu locul unde se află primul birou vamal de intrare. În declarația de elemente referitoare la valoarea în vamă, importatorul declară cheltuielile de transport până la „punctul de legătură tarifar”.

Avizul Comitetului

În vederea simplificării și în conformitate cu practica comercială, divizarea cheltuielilor de transport indicate în scrisoarea de trăsură poate fi acceptată în vederea determinării valorii în vamă. Astfel, cheltuielile de transport aferente transportului de la „punctul de legătură tarifar” și până la locul unde se află biroul vamal de intrare în Uniune pot fi neglijate.

Concluzia nr. 7

¹⁸ Publicate în Secțiunea D din Compendiu de texte privind valoarea în vamă, Ediția 2024

Cheltuieli de transport aerian aferente importurilor fără caracter comercial

Fapte

O persoană cumpără un instrument muzical dintr-o țară terță și îl trimite prin transport aerian către Uniune. Pe motiv că importul nu are un caracter comercial, acesta solicită să nu fie adăugate cheltuielile de transport la prețul efectiv plătit pentru mărfurile importate.

Avizul Comitetului

În scopul determinării valorii în vamă, prevederile UE privind cheltuielile de transport nu fac o distincție generală între operațiuni cu caracter comercial și operațiuni fără caracter comercial.

În cazul de față, se aplică art. 71 alin. (1) lit. (e) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod și costurile de transport aerian determinate în conformitate cu normele și procentele stabilite în anexa 23-01 din UCC IA trebuie să fie incluse în valoarea în vamă.

Concluzia nr. 8

Recuperarea cheltuielilor de transport aerian

Fapte

Compania Y din Uniune cumpără mărfuri de la compania X cu sediul într-o țară terță. Mărfurile sunt vândute la condiția de livrare FOB și transportate pe cale aeriană către Uniune, ca transport „*charges collect*” (plata la destinație).

În sprijinul facturii de vânzare, Y prezintă autorităților vamale scrisoarea de transport aerian, care indică cheltuielile de transport aerian exprimate în moneda țării exportatoare. Compania aeriană responsabilă pentru recuperarea cheltuielilor de transport convertește suma în moneda statului membru importator și impune, pentru recuperarea cheltuielilor de transport de la destinatar, o taxă egală cu 5% din cheltuielile de transport aerian.

Avizul Comitetului

Taxa de 5% pentru serviciile prestate de compania aeriană nu se raportează la elementele prevăzute la art. 71 alin. (1) lit. (e) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod. În consecință, prin aplicarea alin. (3) al articolelor vizate, taxa respectivă nu trebuie să fie adăugată la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate.

Concluzia nr. 9

Repartizarea cheltuielilor de transport

Fapte

Un transport de mărfuri perisabile este livrat în regim de consignație de către X, cu sediul într-o țară terță, societății Y din Uniune. Mărfurile sunt vândute prin licitație unui cumpărător nelegat pentru

15 000 u.c.¹⁹. Cheltuielile totale de transport cu camionul constituie 11 000 u.c. Aceste cheltuieli sunt considerate uzuale în sensul art. 142 alin. (5) din UCC IA/ art. 82 alin. (5) din Cod.

Distanța parcursă pe teritoriul Uniunii constituie doar 5% din distanța totală, dar o scrisoare prezentată de declarant atribuie acestei distanțe 80% din cheltuielile totale de transport.

Valoarea în vamă nu poate, în cazul de față, să fie stabilită în conformitate cu prevederile art. 70 din UCC/ art. 72 din Cod, deoarece nu există o vânzare relevantă între X și Y la momentul evaluării. Informațiile necesare pentru aplicarea art. 74 alin. (2) lit. (a) sau (b) din UCC/ art. 80 alin. (3) pct. 1) sau 2) din Cod nu sunt disponibile.

Avizul Comitetului

Pentru a determina valoarea în vamă în conformitate cu art. 74 alin. (2) lit. (c) din UCC/ art. 80 alin. (3) pct. 3) din Cod, prețul de 15 000 u.c. pentru mărfuri trebuie redus, *inter alia*, cu cheltuielile de transport și de asigurare obișnuite survenite în Uniune, și anume, în acest caz, 5% din suma de 11 000 u.c. plătită pentru transportul total. Indicația din scrisoarea de trăsură a unei repartizări fictive și nerealiste nu va fi luată în considerare.

Concluzia nr. 12

Valoarea în vamă a mostrelor transportate pe cale aeriană

Fapte

Mostre comerciale transportate pe cale aeriană sunt importate în Uniune de către Y. Y plătește pentru mărfuri un preț unitar de 5 u.c. FOB. Cheltuielile de transport până la locul de introducere pe teritoriul vamal al Uniunii sunt de 50 u.c. per mostră. La momentul importului, Y solicită autorităților vamale să ia în considerare cheltuielile teoretice pentru transportul maritim în locul cheltuielilor de transport suportate efectiv.

Avizul Comitetului

Întrucât art. 71 alin. (1) lit. (e) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod nu prevede că ar trebui luate în considerare costuri fictive, valoarea în vamă trebuie stabilită adăugând la prețul de 5 u.c. valoarea cheltuielilor de transport de 50 u.c. per mostră suportate efectiv.

Concluzia nr. 18

Cheltuieli de întârziere

Fapte

Importatorul Y din Uniune trebuie să achite cheltuieli de întârziere pentru mărfuri pe care le declară la introducerea pentru punerea în liberă circulație. Aceste cheltuieli au apărut ca urmare a întârzierilor atât la încărcarea mărfurilor în țara exportatoare, cât și la descărcarea acestora pe teritoriul vamal al Uniunii.

¹⁹ u.c. - unități convenționale

Întrebare

Ar trebui incluse astfel de cheltuieli în valoarea în vamă a mărfurilor? Dacă da, ar trebui incluse indiferent de locul în care au apărut?

Avizul Comitetului

Întrucât cheltuielile de întârziere sunt de plătit unei companii de transport pentru utilizarea mijloacelor de transport, acestea vor fi considerate ca parte a cheltuielilor de transport în sensul art. 71 alin. (1) lit. (e) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod.

Aplicarea dispoziției în cauză este limitată la cheltuielile apărute înainte de sosirea mărfurilor la locul de introducere pe teritoriul vamal al Uniunii. Prin urmare, cheltuielile de întârziere legate de întârzieri care apar înainte de sosire se includ în valoarea în vamă a mărfurilor. Pe de altă parte, cheltuielile de întârziere care apar după sosire nu sunt incluse în valoarea în vamă a mărfurilor, cu condiția îndeplinirii condițiilor stabilite la art. 72 lit. (a) din UCC/ art. 75 pct. 1) din Cod.

Concluzia nr. 32

Tratamentul costurilor de transport în cazuri specifice (evaluarea așa-numitelor "kickback incentives"²⁰)

Context

Termenul de "kickback incentive" a fost definit ca o plată efectuată unui beneficiar ca o compensație sau remunerare pentru oferirea unui tratament favorabil unei alte părți. Deseori se consideră ca fiind o practică ne-etică sau chiar ilegală²¹.

În contextul examinat aici, agenții de transport în țările terțe oferă exportatorilor, spațiu pentru marfă la preț redus sau chiar negativ.

Acest lucru se întâmplă în principal la nivelul containerelor Less than Container Load (LCL).

Notă:	LCL este o expediție care nu este suficient de mare pentru a umple un container standard de marfă. Aceasta înseamnă că mai multe și diferite încărcături sunt transportate (depozitate) în unul și același container.
-------	---

Aceste cazuri se referă mai mult la încărcăturile care au fost cumpărate pe baza condiției de livrare CIF sau CFR (așa numit transport preplătit).

Mai mult decât atât, pentru a compensa câștigul său redus din taxele de transport, din cauza ofertei de spațiu de marfă la tarife mai mici, agentul din țara terță percepe costuri suplimentare agentului care se ocupă de containerul din UE. Aceste costuri sunt facturate separat și pot fi descrise sub mai mulți termeni, precum, de exemplu (listă neexhaustivă): *China Import (Service) Fee*, *THC surcharge*, *ISPS*

²⁰ stimuli financiari ilegali/ comisioane ascunse

²¹ www.investopedia.com/terms/k/kickback.asp

surcharge, Eco tax, Surcharge, Transfer fees, Incentive Refund, LCL Services Charge, Handling Fee, Refund DeliveryOrder, Agency, Discharging, Refund or Fae East Import Surcharge etc.

Aceste costuri vor fi plătite agentului din țara terță, sub forma unui așa-numit “Kickback Incentive”, “Rebate”/reducere sau “Refund”/rambursare.

Exemplu

(în USD per metru cub (cbm))

Plăți

Agentul țării terțe trebuie să plătească companiei de transport	60
Profitul pentru agentul țării terțe (ipotetic)	10
Costul real al încărcăturii	70

Dar, în cazurile de încărcături sub container complet (Less Than Container Load - LCL), agentul din țara terță oferă exportatorului/vânzătorului un preț de transport de 20 USD la condiția de livrare CIF.

Prin urmare, agentul din țara terță înregistrează o „pierdere” de 50 USD.

Pentru a compensa „reducerea” acordată (în acest exemplu, 50 USD), agentul din țara terță instruește agentul din UE, să perceapă o taxă suplimentară corespunzătoare de la importator. Agentul din UE percepe aceste taxe suplimentare de la expeditor, care la rândul său le transferă importatorului final.

În final, plățile sunt returnate agentului din țara terță.

Analiza

Auditurile efectuate de unele administrații vamale din UE au arătat că aceste costuri suplimentare nu sunt incluse în valoarea în vamă, atunci când mărfurile importate sunt declarate pentru punerea în liberă circulație. Deseori, declarantul nici măcar nu cunoaște suma „plății de tip kickback”.

La final, costurile suplimentare vor fi plătite importatorului final și returnate agentului din țara terță. După cum s-a menționat mai sus, aceste costuri suplimentare și sume (denumite: „Kickback Incentive”, „Rebate” sau „Refund”) constituie compensația pentru reducerile acordate pentru taxele de transport de către agentul din țara terță.

Prin urmare, importatorul plătește, separat de prețul mărfurilor, și o sumă suplimentară de costuri de transport (în acest exemplu, 50 USD), care este definită diferit (deoarece conform clauzei CIF, 20 USD sunt deja incluse în preț).

Chiar dacă este o expediție CIF, totuși o sumă de 50 USD per metru cub (în acest exemplu) este percepută. Ar trebui ca aceste plăți să fie incluse în valoarea în vamă?

Concluzie

Includerea costurilor de transport în valoarea în vamă se aplică indiferent de condiția de livrare convenită, care este obiectul unui acord contractual intern între cumpărător și vânzător.

Prin urmare, analiza principală care trebuie efectuată este dacă aceste costuri sunt direct legate de transportul mărfurilor și sunt destinate să acopere exclusiv serviciile de transport ale mărfurilor pe teritoriul vamal al UE. De asemenea, trebuie luat în considerare dacă aceste costuri au apărut efectiv înainte de intrarea mărfurilor pe teritoriul vamal al UE.

Dacă ambele condiții sunt îndeplinite, atunci aceste costuri trebuie incluse în valoarea în vamă a mărfurilor importate, conform art. 71, alin. (1), lit. e) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) din Cod.

Concluzia nr. 33

Tratamentul anumitor costuri pentru cântărirea containerelor

Context

1. Datorită reglementărilor de securitate impuse de Organizația Maritimă Internațională (IMO), toate containerele trebuie cântărite în portul de export pentru a obține permisiunea de a fi încărcate pe navă.
2. Expeditorul este responsabil pentru furnizarea masei brute verificate, prin indicarea acesteia în documentele de transport, iar căpitanul este responsabil de verificarea masei brute declarate în documentele de transport.
3. În practică, același echipament utilizat pentru încărcarea mărfurilor (containere) pe nave, poate fi echipat și pentru efectuarea cântăririi containerelor.

Problema abordată

4. Această cerință nouă de cântărire generează costuri suplimentare. Acest cost poate fi suportat de către exportator, sau transmis importatorului. De asemenea, în dependență de condițiile de livrare (Incoterms), costul poate fi direct suportat de către importator.
5. Problema este dacă această taxă trebuie inclusă în valoarea în vamă a mărfurilor importate.

Prevederi de reglementare relevante

6. Potrivit art. 71 din UCC, „*pentru a se determina valoarea în vamă în temeiul articolului 70, la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate se adaugă:*

(e) următoarele costuri, până la locul în care mărfurile sunt introduse pe teritoriul vamal al Uniunii:

(i) cheltuielile de transport și costul asigurării mărfurilor importate; și

(ii) costurile de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate.”

Observații și concluzii

7. Potrivit art. 70 alin. (2) din UCC/ art. 72 alin. (2) din Cod, prețul efectiv plătit sau de plătit cuprinde toate plățile efectuate sau de efectuat drept condiție a vânzării mărfurilor importate.
8. În cazul de față, aceste costuri pot fi considerate ca fiind legate de, sau ca o condiție a, transportului mărfurilor.

9. Prin urmare, întrebarea trebuie abordată având în vedere art. 71 lit. (e) din UCC. Reglementările UE nu prevăd o definiție a costurilor de transport (sau a costurilor de încărcare sau manipulare).
10. Nici TCCV al OMV, nici Comitetul Codului Vamal nu au adoptat instrumente generale privind costurile de transport care să fie relevante în acest caz.
11. Pe de altă parte, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), în hotărârea sa privind Cazul C-11/89, a afirmat că... *termenul "costul transportului" trebuie interpretat ca incluzând toate costurile, fie că sunt de bază sau costuri incidentale, suportate în legătură cu transportarea mărfurilor către teritoriul vamal al Uniunii...*
12. Această abordarea generală pare a fi aplicabilă în cazul de față. Într-adevăr, obligația de cântărire (și costurile legate) constituie o etapă esențială în întregul proces de transport, care nu ar putea avea loc dacă containerele nu ar fi cântărite.
13. Prin urmare, pare rezonabil să se considere că costurile operațiunilor, cum ar fi cântărirea, legate de încărcarea mărfurilor și a containerelor încărcate pe nave, ar trebui considerate ca fiind legate de transportul mărfurilor și, prin urmare, incluse în valoarea în vamă conform art. 71 alin. (1) lit. (e) pct. (ii) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit. b) din Cod.

Concluzia nr. 34

Tratamentul costurilor de depozitare

Context

1. Este o practică comercială obișnuită ca anumite mărfuri, deja vândute, să fie depozitate pentru o „perioadă intermediară” înainte de a fi vămuite. În anumite cazuri, mărfurile sunt depozitate pentru o perioadă înainte de a fi încărcate, deoarece în acest interval trebuie să suporte anumite tratamente pentru a face posibile operațiunile de încărcare.
2. Practică cea mai comună este depozitarea temporară a acestora într-un terminal, așteptând procedurile de încărcare care preced expedierea. În această perioadă, mărfurile *pot suferi și tratamente necesare* pentru a face posibilă operațiunea de încărcare (de exemplu, fluidizarea prin încălzire și pomparea materialelor semilichide precum melasa și uleiul de palmier).

Problema abordată

3. Trebuie costurile depozitării intermediare a mărfurilor (și a tratamentelor intermediare precum tratamentul termic) în țara de export, sau chiar în porturile din altă țară terță (în cazul transbordării) să fie incluse în valoarea mărfurilor?

Analiza

4. În afară de cazul costurilor de depozitare intermediară care sunt deja incluse în valoarea tranzacției a bunurilor importate, atunci când costurile pentru acele (intermediare) operațiuni într-un sens mai larg (depozitare și manipulare) sunt în orice fel suportate de către cumpărător și trebuie evaluate de către vamă la momentul vămuirii?

Ghidarea OMV

5. Comentariul nr. 7.1 al TCCV al OMV oferă o viziune asupra acestei probleme, deoarece se referă la *costurile de depozitare*, fără a lua în considerare constelația *altor costuri intermediare*, cum ar fi *costurile de încărcare* și excluzând explicit orice alte costuri legate de *tratamentele intermediare*.
6. Paragraful 5 a Comentariului concluzionează că costurile *de depozitare* legate de transportul mărfurilor pot fi considerate ca fiind costuri legate de transport. Prin urmare, astfel de costuri sunt reglementate de art. 8 alin. (2) lit. (b) din Acord (În legislația UE – art. 71, alin. (1), lit. e), pct ii) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit. b) din Cod).
7. Totuși, în anumite cazuri poate fi dificil sau chiar imposibil (de exemplu, chiar și în timpul unui audit post-vămuire) să se stabilească dacă depozitarea mărfurilor (și posibilele tratamente intermediare în depozit) *sunt legate de transportul acestora*.

Observații și abordarea propusă

8. În acest sens, este util să se ia în considerare dacă există o bază legală și practică pentru a aplica un prag de timp de referință practic, pentru a distinge între: a) *depozitarea într-o perioadă de timp prescrisă* (care trebuie considerată ca fiind direct asociată transportului) și b) *depozitarea care depășește perioada de timp prescrisă*. În ultimul caz, ar fi necesar să se facă o examinare detaliată a motivelor și circumstanțelor depozitării (mărfurilor) pentru a stabili dacă depozitarea (și eventualele tratamente intermediare în depozit) sunt încă asociate cu transportul.
9. Totuși, în termeni strict legali, o astfel de abordare necesită o bază (legală) de reglementare. Mai mult, un prag de timp fix este foarte greu de stabilit, deoarece timpul „normal” de depozitare poate varia semnificativ (din cauza naturii mărfurilor, tratamentelor preventive necesare, etc.).
10. O abordare posibilă ar fi, prin urmare, determinarea dacă această depozitare intermediară și tratamentul legat de aceasta, sunt funcționale și indispensabile pentru transportul mărfurilor. Cu alte cuvinte, dacă transportul nu ar putea avea loc în cazul în care mărfurile nu fac obiectul unor tratamente specifice, atunci costurile acestor tratamente (și ale depozitării necesare pentru realizarea acestora) ar trebui considerate ca fiind direct legate de transportul mărfurilor (sau echivalente cu taxele de încărcare) și, prin urmare, incluse în valoarea în vamă, conform art. 71 alin. (1) lit. (e) pct. (ii) din UCC/ art. 74 alin. (1) pct. 5) lit. b) din Cod).

Este evident că o astfel de analiză trebuie efectuată pentru situații individuale de la caz la caz.